Nr. 14

7 april 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Klaterend applaus klonk van de tribunes toen Lucy met een soepel sprongetje in het zand van de piste terechtkwam. Ze veerde licht op, huppelde naar het midden van de piste en maakte een paar charmante buiginkjes naar het publiek. Dan liep ze naar haar partner, Marc, en samen met hem boog ze nogmaals. Toen verdwenen ze onder oorverdovend handgeklap.

,,Hoe ging het, papa?" Nog nahijgend vroeg Lucy het, zodra Marc en zij in de kleedkamer waren aangekomen.

,,Aan het applaus te horen is jullie nummer een succes," lachte de man, die in een rolstoel bij het raam van de woonwagen zat. ,,Maar we zullen afwachten wat de kranten van jullie zeggen."

Marc gooide zijn schoentjes in een hoek van de wagen. ,,Natuurlijk schrijven ze goed over ons. Het zou erbij moeten komen dat ze dat niet deden. Zo'n nummer brengt niemand in Europa. U zult het zien, Lucy en ik worden beroemd. Over een paar jaar treden we overal op. Elk circus zal de twee Luma's willen hebben."

,,O, ik hoop het maar," juichte Lucy, die nog steeds vol was van haar eerste optreden in het circus en er niet toe kwam om zich in haar kamertje om te kleden.

De Luma's zijn geweldig...

door J. J. M. Heemskerk

Zij droeg een wit tricot, met zilveren lovertjes bestikt, waarin het licht van de lamp duizendvoudig werd weerkaatst.

,,Ik hoop het ook, kinderen," zei de man. ,,Jullie hebben er hard genoeg voor gewerkt."

,,U ook, papa," zei Lucy. ,,Als u ons niet geholpen had zouden we nooit goede acrobaten geworden zijn."

,,Dat zijn jullie nog niet," bromde haar vader. ,,Goed je best doen maar, dan worden jullie het wel. Maar goed, nu meteen naar bed, want het is een vermoeiende dag geweest en morgen moeten jullie weer vroeg eruit om te trainen."

Hij keek zijn kinderen na, terwijl ze naar de slaapkamers gingen. ,,Ik vond het toch wel een beetje eng," hoorde hij Lucy nog zeggen. ,,Al die mensen. Als de tent leeg is, gaat alles veel gemakkelijker."

,,Och," zei Marc, ,,ik vond het wel leuk om onze kunsten aan het publiek te vertonen. Je hebt dan het gevoel dat we niet alles voor niets hebben gedaan."

,,Staat er wat over ons in de kranten, papa?" was het eerste dat Lucy de volgende ochtend vroeg. Haar vader keek op van zijn krant. ,,Een paar regeltjes," antwoordde hij. ,,Hier, lees zelf maar."

Met een teleurgesteld gezicht pakte Lucy de krant aan. Toen gaf ze een schreeuw. ,,Marc, kom eens kijken," riep ze, ,,er staat een heel groot stuk over ons nummer in de krant."

Marc kwam aanrennen. Het water droop nog van zijn gezicht af. Hij gunde zich geen tijd zich af te drogen.

De Twee Luma's,

jeugdige sterren van circus King

Tweeling (16) in voetspoor van vader

,,Alle mensen," zei Marc verbaasd, toen hij de forse kop boven het artikel las, ,,dat is nogal wat." Een grote foto toonde Lucy en Marc, zwevend door de ruimte, enkele meters boven de grond. ,,De zwaartekracht schijnt niet te bestaan voor deze jeugdige acrobaten," luidde het onderschrift.

Lucy stond te trappelen van ongeduld, terwijl Marc, totaal overdonderd, hoofdschuddend naar de krant stond te staren.

,,Geef die krant nou hier," riep ze. ,,Laat me lezen wat ze van ons nummer zeggen."

Marc schrok op uit zijn gepeins. ,,Ik lees het wel voor."

,,Twee zestienjarigen hebben gisteravond voor een grootse sensatie gezorgd tijdens de voorstelling van circus King, dat de eerste voorstelling van dit jaar gaf. Lucy en Marc Stendon, onder de naam ,,De Twee Luma's", traden voor het eerst als acrobaten op en toonden dat ze van zeer grote klasse zijn. Hun nummer kan gerekend worden tot de beste in het hele programma," las Marc voor.

,,Fantastisch," juichte Lucy.

,,Wees nou stil," maande Marc. ,,Er staat nog meer."

Hij ging verder. ,,De jeugdige acrobaten beschikken over een bijzonder goede techniek, een fabelachtige soepelheid en zekerheid. Aan niets viel te merken dat het ook hun eerste voorstelling was.

Het is gisteren ongetwijfeld een grote dag geweest voor de vader van de twee

Luma's," zo ging het artikel voort. ,,Ferry Stendon heeft zijn kinderen zelf opgeleid in het vak, waarin hijzelf tot de grootsten ter wereld gerekend mocht worden. Zoals men zich zal herinneren kan hij sinds drie jaar zijn beroep niet meer uitoefenen. In 1958 was hij in Amerika betrokken bij een verkeersongeval, dat hem invalide maakte. Zijn vrouw Rosita, met wie hij optrad, verloor hierbij het leven."

Het was even stil in de wagen, toen Marc opgehouden was met lezen. ,,Arme mama," zei Lucy toen zacht. ,,Had ze dat maar mee kunnen maken."

,,Ja," mompelde Ferry Stendon, ,,ze zou het prachtig gevonden hebben. Maar doen jullie je uiterste best. Dat zou je moeder gewild hebben."

Hij reed zijn rolstoel naar de deur. ,,Kom, jongens, trainen. Denk niet dat je er nu bent. Houd je elke dag voor dat je nog ontzettend veel zal moeten leren."

De hele ochtend brachten ze door in de piste, soms op de grond werkend, soms hoog in de lucht, aan de trapeze. Ondertussen konden ze de gelukwensen in ontvangst nemen van hun collega's, die al even enthousiast waren als de kranten. Marc en Lucy lachten maar een beetje. Ze hadden het altijd wel gedacht, dat hun nummer een succes zou worden.

Drie weken lang bleven ze in deze stad, dan weer twee weken in een andere stad, de hele zomer door werden voorstellingen gegeven en overal was de grootste ovatie voor de twee Luma's, die steeds meer bekendheid kregen.

Tweemaal per dag traden ze op, 's middags en 's avonds. Snel klommen ze langs touwladders naar boven, waar twee platforms waren, acht meter boven de grond. Dan begon hun nummer met enkele eenvoudige oefeningen. Ze hingen aan de trapeze en suisden omhoog en omlaag, in duizelingwekkende vaart. Dan lieten ze de trapeze los en grepen een andere, die precies op tijd aankwam, deskundig geslingerd door een van de twee assistenten op het platform.

Steeds moeilijker werden hun toeren, totdat ze tenslotte bij de laatste en grootste stunt van hun nummer kwamen, de ,,dodensprong". De trommels van het circusorkest begonnen te roffelen. Verder was het doodstil in de enorme tent.

Marc kwam, aan de ene trapeze hangend, van het eerste platform af. Als hij weer terugzwaaide suisde Lucy juist naar beneden. Op het hoogste punt gekomen van zijn slinger liet Marc dan zijn trapeze los en maakte een salto. Ondertussen kwam de trapeze van Lucy aan. Ook zij liet los en maakte een salto. Marc pakte dan Lucy's trapeze en Lucy greep haar broer bij zijn enkels. Zo zwaaiden ze dan, samen aan één trapeze hangend, terug.

Het publiek, opgelucht dat alles goed afgelopen was, maakte na deze laatste stunt zo'n kabaal, dat het ver buiten de tent te horen was. En elke avond maakten Lucy en Marc, nadat ze via het vangnet op de grond gekomen waren, een dankbare buiging.

Hun faam groeide. Ook buiten de grenzen was hun succes enorm. Het duurde dan ook niet lang of er kwamen aanbiedingen van andere circussen. Geweldig hoge gages werden beloofd als de twee Luma's hun handtekening zouden zetten onder het contract.

,,Niet doen," zei vader Ferry dan, als Lucy en Marc op een of andere aanbieding in wilden gaan. ,,De directeur heeft me verteld, dat zijn broer jullie misschien wil hebben in zijn programma. Hij is eigenaar van het grootste circus van Amerika."

Een paar dagen later kwam directeur Henry King naar de wagen van de Stendons. ,,Ik heb goed nieuws voor jullie," begon hij, ,,dat tegelijkertijd slecht nieuws is voor mij. Mijn broer David komt volgende maand ons programma bekijken. Hij heeft speciaal belangstelling voor jullie nummer en voor dat van José Gomez, de koorddanser. Dan raak ik meteen mijn twee topnummers kwijt. Maar ja," zei hij berustend, ,,als ik jullie was zou ik het ook doen."

De Luma's waren in de wolken. ,,Stel je voor," zei Marc ongelovig, ,,wij in dat geweldige circus, fantastisch gewoon."

,,Nou," vond Lucy, ,,alleen jammer dat die nare Spanjaard misschien ook meegaat. Bah, ik vind het zo'n gluiperig ventje. Het lijkt wel of hij jaloers is op ons."

,,Kom, kom," suste Ferry Stendon, ,,zo erg is het ook weer niet."

Toch moest hij later, toen zijn kinderen naar bed waren, over de woorden van Lucy nadenken. Inderdaad was die Gomez verre van aardig tegen Marc en Lucy. Nou ja, dacht hij tenslotte, hij kan het misschien niet zetten dat hij niet meer de beste van het programma is.

„Kinderwerk," zei de Spanjaard smalend.

José Gomez, de Spanjaard, was een donkerkleurige man, klein van stuk en bijzonder heftig van aard. Hij was ontzettend trots op zijn koorddansnummer, dat inderdaad van bijzonder goede kwaliteit was.

Ongelooflijke dingen haalde hij uit op het slappe koord. Het leek wel of zijn voeten aan het koord vastgeplakt waren. Hij werkte vier meter boven de grond, zonder vangnet en elke avond weer hielden de mensen hun adem in als ze hem zijn halsbrekende toeren zagen vertonen. Maar José kwam altijd heelhuids beneden.

Ook hij wist van het bezoek van de Amerikaanse circusdirecteur af. Hij maakte zich zorgen. ,,Veronderstel dat die dekselse kleine apen een contract krijgen en ik niet," zo spookte het door zijn door afgunst verteerde geest. ,,Veronderstel dat ik, die al vijftien jaar in het vak zit, door die kinderen verslagen word. Maar dat zal niet gebeuren," zo nam hij zich voor.

De volgende dag, tijdens de dagelijkse training, stond ook Gomez te kijken naar de Luma's, die hoog door de nok van het circus zweefden en zonder een fout hun gevaarlijkste sprong maakten. Maar terwijl iedereen klapte toen Marc en Lucy heelhuids beneden waren, zei de Spaanse koorddanser niets. Hij keek met een neerbuigend lachje toe.

,,Nou, Gomez," vroeg directeur King verbaasd, ,,vind jij het nummer soms niet goed?"

,,Kinderwerk," zei de Spanjaard smalend, hard genoeg om door iedereen gehoord te worden. ,,Als ze het nou zonder vangnet deden, was het wat anders."

,,Ach wat," stoof de directeur op, ,,wat denk je wel, ze zitten nog geen vijftien jaar in het circus, zoals jij. Toen jij begon waren zij net geboren."

,,Nou dan," bromde Gomez, ,,daarom zeg ik ook dat het kinderwerk is." Hij draaide zich om en liep zonder een woord te zeggen de piste uit.

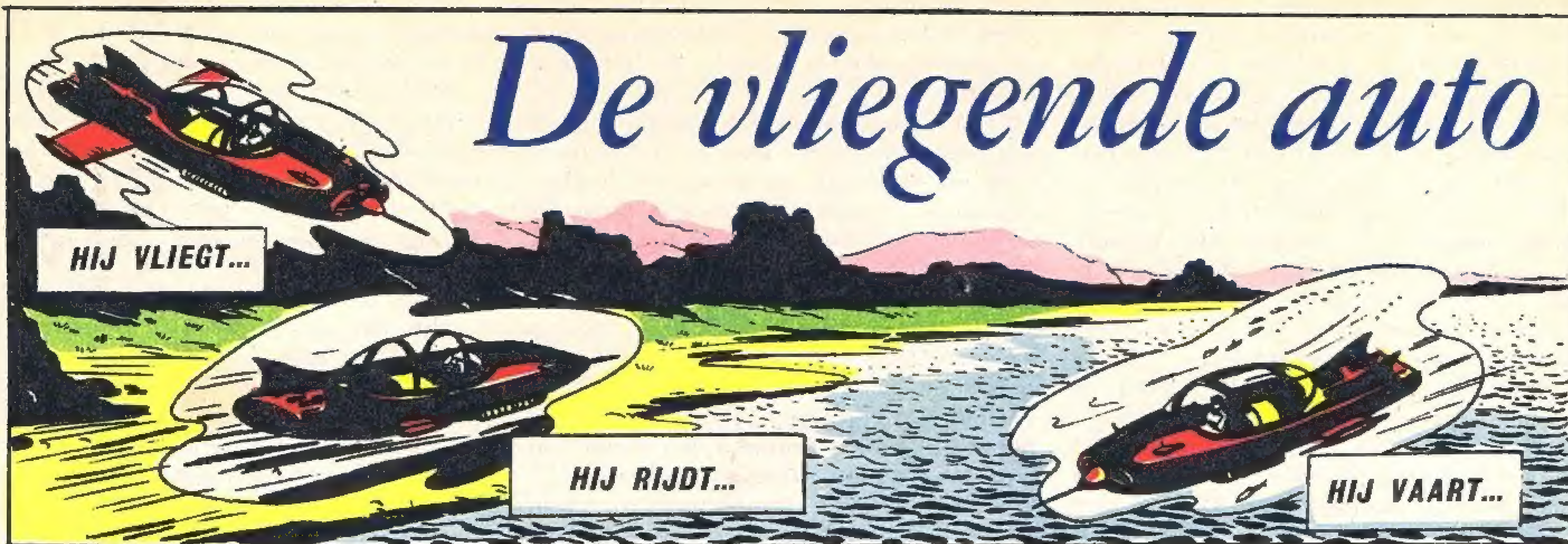
Terneergeslagen liepen Lucy en Marc naar hun wagen. Geen spoor was er over van de vrolijkheid waarmee ze anders na de training terugkeerden. En hoe vader Stendon ook praatte, hij kreeg zijn kinderen niet in een betere stemming.

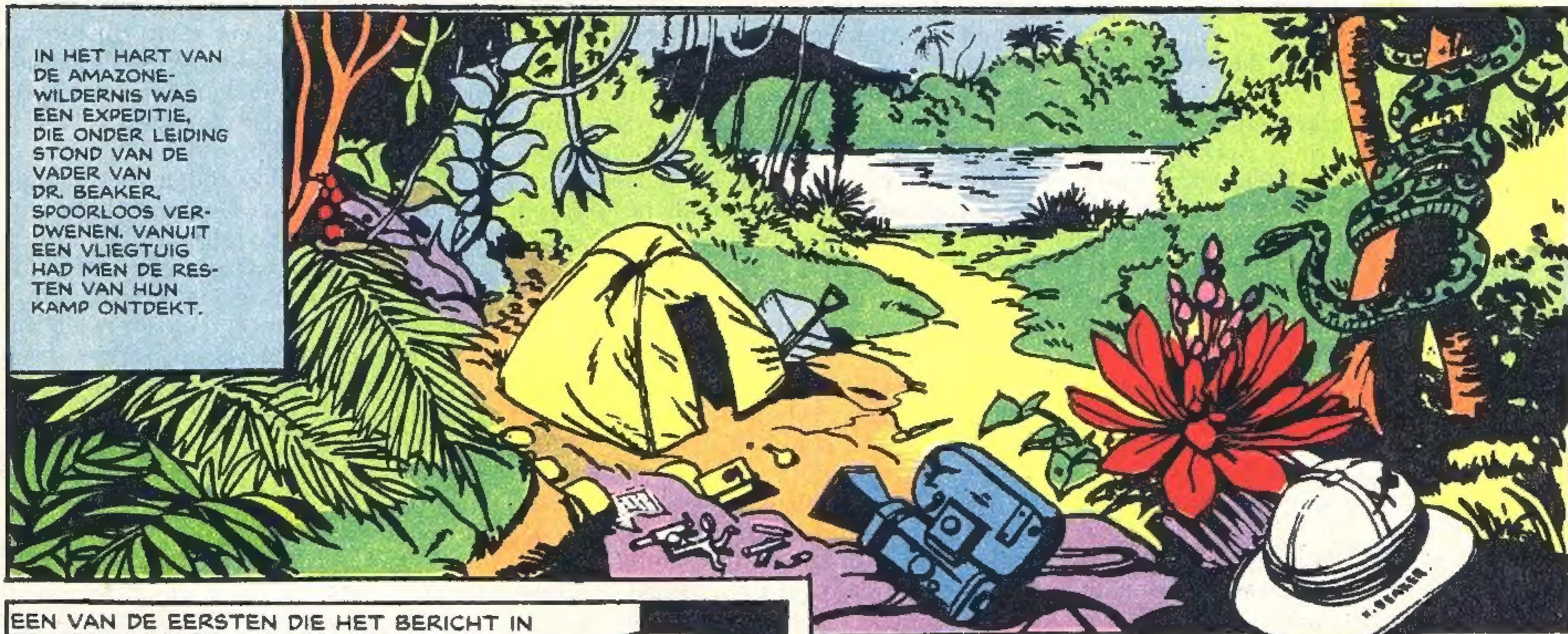
,,Laat die Spanjaard toch kletsen," zei Ferry Stendon kwaad. ,,Trek je niets aan van die jaloerse kerel. Hij misgunt jullie je succes. Het nummer dat jullie brengen is fantastisch goed." Hij zweeg maar toen hij zag dat Marc en Lucy zich toch niet lieten opvrolijken.

's Middags hadden Lucy en Marc een lang gesprek met elkaar. Daarna kwamen ze naar hun vader toe. ,,Vader," zei Marc, ,,Lucy en ik hebben een besluit genomen."

,,Zeker dat jullie zonder net gaan optreden," viel Ferry Stendon hem in de rede. ,,Nou, dan kan ik je meteen vertellen dat daar niets van komt. Haal dat maar niet in je hoofd." *Vervolg op blz. 26*

De vliegende auto

ZE KWAMEN 'S AVONDS IN OBIDOS AAN.
WE ZULLEN DE NACHT IN HET EQUATOR-HOTEL DOOR-BRENGEN.
VANDAAR-UIT IS DE EX-PEDITIE VAN MIJN VADER OOK GESTART.

MIKE VROEG DE HOTELHOUDER OM IN-LICHTINGEN OVER PROFESSOR BEAKER.
EEN WEEK OF VIJF GELEDEN IS DE EXPEDITIE VER-TROKKEN. SINDSDIEN HEBBEN WE NIETS MEER VAN ZE GE-HOORD!

MIKE EN JIMMY SLIEPEN IN ÉÉN KAMER. MITCH SLIEP OP HET BALKON.
IS DE AMAZONERIVIER NOOIT EERDER VER-KEND, MIKE?
DE RIVIER WEL, MAAR DE JUNGLE AAN WEERSZIJDEN NIET.

HET ZAL NIET MAKKELIJK ZIJN OM PROFESSOR BEAKER IN DIE GROTE WILDERNIS TERUG TE VINDEN!

DE AMAZONE IS DE GROOTSTE RIVIER TER WERELD... EN DE GEVAAR-LIJKSTE!

OPEENS...
WAT IS DAT?

VLUG KEEK MIKE NAAR HET DAK VAN HET HUIS NAAST HET HOTEL, MAAR ER WAS NIETS TE ZIEN.
KIJK, ER ZIT EEN BRIEFJE AAN DAT MES!

PROFESSOR BEAKER IS VERLOREN.
U KUNT HEM NIET HELPEN.
ALS U HET TOCH PROBEERT, ZULT U ALLEN STERVE

De gehoornde hagedis

ALPHA VOLGDE DE OEVER VAN DE RIVIER EN TUURDE INGESPANNEN OVER HET WATEROPPERVLAK.

OPEENS ZAG HIJ DICHT BIJ DE OEVER EEN GROTE DRAAIKOLK.
HIER DREIGT GEVAAR! IK MOET HEN DIRECT WAARSCHUWEN!

MAAR TOEN ALPHA TERUGRENDE GEBEURDE ER IETS...
ASJEBLIEFT!
A...A...A...AH!

WE HEBBEN GEWONNEN, LEE. ZONDER ALPHA EN DE KAART ZULLEN ZE DE TEMPEL NOOIT KUNNEN VINDEN!
IK ZAL ERVOOR ZORGEN DAT ALPHA ONS NIET MEER KAN DWARSZITTEN! WACHT MAAR EVEN...

TERWIJL LEE DE JONGEN BEGON TE BINDEN, KLONK ER UIT DE BOMEN EEN SCHELLE KREET.
DAAR IS DIE BEROERDE AAP WEER!

OP CHEROKEES GESCHREEUW KWAMEN HELE TROEPEN APEN UIT HET BOS TE VOORSCHIJN.
LOPEN! ZE GOOIEN ONS DOOD!
VALLEND EN STRUIKELEND GINGEN DE TWEE SCHURKEN ER VANDOOR.

CHEROKEE GING VLUG NAAR ZIJN MEESTER.
CHA! CHA...A...A...A... CHA! CHA!
MAAR ALPHA VERROERDE ZICH NIET.

INTUSSEN VOER DE KANO NAAR DE GEVAARLIJKE DRAAIKOLK.
ALPHA BLIJFT LANG WEG, HÈ? WAAR ZOU HIJ ZIJN?
MISSCHIEN ZIEN WE HEM NA DIE BOCHT.

CLAIRE WAS NAUWELIJKS UITGESPROKEN, TOEN DE KANO SNELLER BEGON TE VAREN.
WE ZITTEN IN EEN STROOMVERSNELLING!
EEN DRAAIKOLK!
TERUG!

WANHOPIG PROBEERDEN ZE DE KOLK TE ONTWIJKEN, MAAR TEVERGEEFS.
HET LUKT NIET, DE STROMING IS TE STERK!

MAAR JUIST TOEN ZE IN DE DRAAIKOLK KWAMEN, HOORDEN ZE IEMAND ROEPEN:
GRIJP DIE LIAAN!
ALPHA!

BIND HEM AAN DE KANO! VLUG!

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt. Later worden de auto's beschoten door een vliegtuig. In Whitehorse starten de Indiaan en de twee jongens voor de grote sledewedstrijd naar Skagway. Tijdens de tocht raken de jongens Charley kwijt en verdwalen. Ze bouwen een hut om de nacht in door te brengen. De volgende morgen blijkt de toegang tot de hut te zijn dichtgevroren.*

Ik snap het wel. Weet je nog hoe lekker warm het hier gisteravond was? Door onze lichaamswarmte en de hitte van de primus was de temperatuur hierbinnen zeker vijftig graden hoger dan buiten. De warmte straalt naar buiten uit en heeft de sneeuw gedeeltelijk doen smelten. Daarna is de hele zaak bevroren. Op die manier laten de Eskimo's de wanden van hun sneeuwhutten hard worden. Ze stoken er gewoon een vuur in."

„Alleen vergeten zij niet om een deur in hun hut te maken," zei Jerry. „Als we er niets op vinden, hebben we alleen nog kans dat we over een duizend jaar door een groep geologen zoals jouw vader en professor Crowell uitgegraven worden, net zoals ze nu fossielen uitgraven."

„We hebben nu geen tijd voor grapjes," zei Sandy. „We móéten een manier vinden om hieruit te komen. Overigens zullen ze gauw genoeg opsporingsploegen uitsturen en die vinden natuurlijk vroeg of laat de slee."

„Dat denk jij," zei Jerry, „maar vergeet niet dat ook de slee waarschijnlijk dik onder de sneeuw zit en een doodgewoon heuveltje lijkt. En je hoeft ook niet te denken dat de honden hier in de buurt blijven. Ze zijn er misschien al lang vandoor gegaan om iets eetbaars te zoeken."

Sandy voelde zich steeds minder op zijn gemak. „Je hebt gelijk," zei hij. „Daar heb ik nog niet aan gedacht. Tjonge, het ziet er wel heel beroerd uit. Hebben we niets dat we als een soort breekijzer kunnen gebruiken?"

„Het enige metalen voorwerp is de primus."

„Daar heb je niets aan; er zitten geen scherpe kanten aan."

Ze dachten beiden een ogenblik na en toen riep Sandy: „Ik heb het. De revolver." Hij nam het wapen uit zijn zak en hield het omhoog. „We schieten ons eenvoudig een weg naar buiten."

Jerry keek zorgelijk. „Hou je er wel rekening mee dat de kogel die jij afschiet, kan ketsen? Als dat gebeurt, zijn we er zeker geweest."

„Het is onze enige kans," zei Sandy. Hij spande de haan van de revolver en duwde de veiligheidspal met zijn duim terug. Hij hield de revolver op een armlengte van zich af en richtte de loop op de plaats waar de vorige avond de ingang van de tent geweest was. „Trek de capuchon van je sneeuwjack maar goed diep over je oren," zei hij tegen Jerry.

„Toe maar. Ik ben klaar."

Sandy deed zijn ogen dicht en spande zijn vinger om de trekker. De knal van het schot klonk in de kleine ruimte als het inslaan van een bom. Sandy rook een sterke kruitdamp en het wapen sloeg zo hard terug, dat het bijna uit zijn hand viel. Een ogenblik bleef hij verdoofd op de grond zitten. Het geschreeuw van Jerry bracht hem weer tot zichzelf.

„Sandy, het is gelukt. Kijk maar."

Sandy opende zijn ogen en zag dat het schot een onverwachte uitwerking had gehad. Een straal zonlicht kwam via een gat in de ijswand naar binnen. Hij zag dat het ijs rondom het gat versplinterd en afgebrokkeld was. Hij stak de revolver weer in zijn zak, ging op zijn knieën zitten en

begon met zijn handen de opening groter te maken. De sneeuw was gemakkelijk te verkruimelen en binnen korte tijd was het gat zo groot, dat hij erdoor kon kruipen. Jerry kwam vlak achter hem aan. Toen ze buiten waren, kwamen ze stijf overeind.

„O," jammerde Jerry, „ik heb het gevoel of mijn botten verroest zijn."

Hij keek naar de helderblauwe hemel en stak zijn armen in de lucht. „Dag, zon, ik dacht dat we je nooit meer zouden zien."

Het was stralend weer, de lucht was onbewolkt en er stond bijna geen wind. Sandy keek rond en besefte dat de felle wind van de vorige avond de sneeuwstorm erger had doen lijken dan hij was. Behalve op de plaatsen waar de sneeuw zich opgehoopt had, zoals rond de slee en de tent, was er toch niet zoveel gevallen. Hij zag nu ook dat ze langs een lage heuvel getrokken waren en halt gehouden hadden op de meest ongunstige plek in de wijde omtrek. Aan alle kanten liep het terrein omlaag in de richting van beschutte dalen die vol dennebomen stonden.

Nadat de twee jongens uren doorgebracht hadden in het donker van hun schuilplaats, werkte de schittering van het zonlicht op de sneeuw verblindend op hun ogen. Ze haalden hun zonnebril voor de dag en zetten die op. De honden sprongen om hen heen, blaften en zwaaiden met hun staart.

„Ze zullen wel honger hebben," zei Sandy. „Is er nog vlees?"

„Een klein beetje," zei Jerry. Hij ging de bus van de slee halen. Terwijl hij de honden de laatste stukjes toewierp, zette hij een zielig gezicht en zei: „Ik heb zo'n honger, dat ik het liever zelf opgegeten had."

Sandy zei lachend: „Ik zou nu wel bergen van die muk-tuk van Charley lusten."

„Zijn de boterhammen op?"

„Ja. De laatste hebben we gisteravond opgegeten."

Ze waren juist klaar met het voederen van de honden, toen ze een zwak „Hallo-o-o" hoorden. Op een heuvel in de verte zagen ze een man en een hond; de beide figuurtjes tekenden zich scherp af tegen de lucht.

„Charley en Titan," riepen de jongens tegelijk. Ze begonnen te zwaaien met hun armen en schreeuwden: „Charley, ahoy."

Een kwartier later kwam de Indiaan op hen af met Titan op zijn hielen. Ze begroetten hem wild van vreugde en zelfs Charley lachte breeduit. Hij luisterde aandachtig terwijl zij hem vertelden van hun avontuur met de wolven en hoe ze in hun schuilplaats gevangengezeten hadden.

Charley bleek het niet prettig gehad te hebben. Hij gaf toe dat hij voor de eerste keer in zijn leven verdwaald was, toen hij terug was gegaan om de jongens te zoeken. Verdoofd door de storm en verblind door de jagende sneeuw was hij op een heuvel beland. Na uren rondgelopen te hebben was hij volkomen uitgeput geraakt — tenslotte was hij al moe van het lopen achter de slee — en had een schuilplaats gemaakt tussen een groepje dennebomen in een beschut dal. Hij had een vuur aangelegd en was er bijna onmiddellijk bij in slaap gevallen. Pas toen Titan hem in het gezicht had gelikt terwijl het eerste licht van de nieuwe dag was doorgebroken, was hij wakker geworden.

Het geschreeuw van Jerry bracht hem weer tot zichzelf. „Sandy, het is gelukt. Kijk maar!"

Met zijn drieën begonnen ze nu de slee uit te graven en gebruikten daarbij de sneeuwschoenen als schep. De warmte van de zon deed de harde bovenlaag van de sneeuw vlug smelten. Daarna spande Charley de honden in en al gauw vertrokken ze naar de dichtstbijzijnde controlepost, een paar kilometer verder.

Hun aankomst daar veroorzaakte enige opwinding. „Er is hier pas één slee gepasseerd," zei iemand van de wedstrijdleiding. „De Bereden Politie is met vliegtuigen naar de andere aan het zoeken."

„Een van die vliegtuigen hebben we

Het leek Sandy of hij nog maar net zijn ogen had dichtgedaan, toen een paar handen hem onzacht wakker schudden.

gezien," zei Sandy. „We hebben gezwaaid en dus weten ze dat met ons alles goed is."

„Die sneeuwstorm van gisteravond leek erger dan hij was," zei de man. „Dat kwam omdat er zo'n sterke wind stond. Maar ik denk niet dat er iemand van de deelnemers in ernstige moeilijkheden verkeert; het zijn stuk voor stuk lui die wel gewend zijn aan zware tochten door de sneeuw."

Tagish Charley had veel belangstelling voor de slee welke die morgen de controlepost gepasseerd was. Volgens de wedstrijdcommissaris had deze een uur voorsprong op hen.

„We halen hem wel in," zei Charley. „Kom."

„Hee zeg," riep Jerry, „zullen we eerst niet iets eten? Ik ben zo uitgehongerd, dat ik straks nog aan een van je honden begin."

„Geen tijd," zei de Indiaan. „We moeten de race winnen."

„Jullie kunnen wel wat boterhammen en hete koffie meenemen," zei de man van de controlepost. „Dan heb je iets bij je voor onderweg."

Jerry keek hunkerend naar een pan gebakken aardappelen met spek die op het fornuis stond. „Als we deze wedstrijd overleven, eet ik nooit van mijn leven meer één boterham," zei hij vastberaden.

Korte tijd later waren ze weer op weg. De hele dag bleef het goed weer en tegen de avond hadden ze een flinke afstand afgelegd en de slee voor hen ingehaald. De bestuurders daarvan waren een jonge ingenieur en zijn broer. Zij deden al vijf jaar mee aan de wedstrijd. Twee jaar geleden waren ze als eersten in Skagway aangekomen en ze hoopten dat dit jaar weer klaar te spelen. Het waren aardige lui en ze brachten met Charley en de jongens de nacht door in de laatste controlepost van de route.

Nadat ze een stevig maal verorberd hadden, zaten ze met zijn allen rond het haardvuur en de beide ingenieurs vertelden aan Sandy en Jerry het ene avontuurlijke verhaal na het andere. Tagish Charley was direct na het voederen en verzorgen van de honden naar bed gegaan. Rond negen uur arriveerde er nog een slee bij de post en de bestuurder vertelde dat er een vierde deelnemer een eind terug langs de route kampeerde.

„Nou, dat wordt spannend aan de finish," zei een van de broers. Hij stond op en klopte zijn pijp uit boven het vuur. „We moesten maar naar bed gaan. Morgenochtend wordt het een geweldig gedrang wie het eerst kan vertrekken."

Sandy en Jerry gingen met hem mee naar de ruime slaapzaal, waar een tiental legerbritsen rond een roodgloeiende kachel stond. Charley lag luid te snurken toen ze in bed stapten.

„Hoe kun je nu slapen met dat afschuwelijke gezaag naast je?" bromde Jerry. „We kunnen net zo goed weer bij de kachel gaan zitten... en... nog... wat... praten..." Zijn stem stierf langzaam weg en binnen een paar minuten was hij in diepe slaap.

HOOFDSTUK X

Het eind van de race

Het leek Sandy of hij nog maar net zijn ogen had dichtgedaan, toen een paar handen hem onzacht wakker schudden. „Opstaan," fluisterde Charley.

„Hoe laat is het?" bromde Sandy en kwam op een elleboog overeind.

„Vier uur," zei Charley. „De anderen zijn al op."

Sandy rekte zich uit en ging op de rand van zijn bed zitten. Het was buiten nog pikdonker, maar toen Charley de klep van de kachel opende om er een houtblok in te gooien, zag de jongen dat de bedden van de beide ingenieurs leeg waren. Hij geeuwde en schopte met zijn voet tegen het bed, waarin Jerry nog in diepe slaap verzonken was.

„Opstaan, luilak," zei hij tegen zijn vriend.

Ze ontbeten haastig en om half vijf waren ze al op weg. De koude wind en de stuifsneeuw, die onder de poten van de honden opwaaide, maakten hen binnen korte tijd klaar wakker.

Toen het licht begon te worden, stapten de jongens van de slee en gingen naast Charley lopen. Ze hielden het ongeveer een kilometer vol, maar toen was Jerry uitgeput en viel op zijn knieën.

„Het lijkt wel of ik verdoofd ben," zei hij, toen Sandy hem op de slee hielp. „Eigenlijk moesten we ons schamen: twee jongens die na een kilometer al niet meer kunnen, en Charley is nog zo fris als een hoentje."

„Ja," zei Sandy, „en dan zijn wij nog een beetje getraind, doordat we op school veel aan atletiek gedaan hebben."

Sandy hield het nog een kilometer naast Charley vol en kroop dan ook op de slee. Het was hem opgevallen dat de Indiaan er bij het lopen een bepaalde methode op na hield. Hij liep ongeveer een half uur hard en ging dan een minuut of tien op de slee staan. Op die manier scheen hij het onbeperkt vol te kunnen houden.

Tegen de middag hielden ze halt om de honden wat rust te geven en zelf een kop sterke Indiaanse thee te drinken. Charley lustte de koffie uit de thermosfles namelijk niet. „Koffie is niet goed," zei hij. „Hebben jullie een eskimohond ooit koffie zien drinken?" Dat hadden de jongens inderdaad nooit gezien. „Indiaanse thee is een soort medicijn. Het maakt je gezond en sterk. Dat weten de honden ook." Hij goot een beetje thee op een bordje en gaf het aan Titan. De grote hond likte het meteen op.

„Hebben we eigenlijk nog wel een kansje om die lui voor ons in te halen, Charley?" vroeg Sandy, terwijl hij een beetje sneeuw in zijn thee deed om deze af te laten koelen.

Charley keek in de richting vanwaaruit ze gekomen waren. „Ze zijn al achter ons. Bij de laatste heuvel hebben wij een langere weg genomen en zij zijn door het dal gegaan."

„Hoe kunnen wij hen nu voor zijn, als wij een langere weg genomen hebben?" vroeg Jerry verwonderd.

De Indiaan begon te glimlachen en zei: „In het dal ligt de sneeuw veel hoger.

Daar kom je niet gemakkelijk door."

„Jij hebt zo je eigen slimmigheidjes, hè, Charley?" lachte Sandy.

Ze bevonden zich nu hoog in de bergen van Brits-Columbia en om in Skagway te komen moesten ze door de Chilkootpas. Even na twaalven bereikten ze de douanepost op de grens tussen Canada en Alaska.

„Jullie zijn de eersten, hoor," riep de bereden agent die hen doorliet.

Een eind verder leek de hoogvlakte, waarop ze zich nu bevonden, plotseling te eindigen bij een afgrond. Charley hield de honden in en liep met de jongens naar de rand. Toen zagen ze dat de afgrond in werkelijkheid een vrij steile helling was, die uitliep in de kustvlakte diep beneden hen. Vanaf deze hoogte hadden ze een prachtig uitzicht.

„We hoeven toch zeker niet met de slee naar beneden?" vroeg Jerry.

Tagish Charley knikte. „Jawel. Dit is de Chilkoothelling. Eerst de honden uitspannen." Hij liep terug naar de slee en begon Titan uit te spannen.

Sandy zei lachend tegen Jerry: „Heb jij weleens op een bobslee gezeten?" Jerry schudde zijn hoofd. „Nou, als je hier een keer af geweest bent, draai je voor zo'n slee je hand niet meer om."

Toen de honden uitgespannen waren, klommen de jongens op de slee en Charley duwde hem naar de rand van de helling. Het gevaarte wipte even heen en weer en gleed dan schuin naar beneden.

„Daar gaan we," riep Jerry, toen de slee vaart kreeg. Een felle wind benam hem de adem en hij kreeg een gevoel in zijn maag alsof hij in een lift stond.

Sneller en sneller schoot de slee naar beneden. De honden kwamen er glijdend en rollend achteraan, terwijl ze opgewonden blaften en gromden. Tenslotte bereikte de slee het dal en gleed nog een vijfhonderd meter door voor hij tot stilstand kwam.

„Tjonge, dat ging lekker," riep Jerry uit.

Sandy sprong van de slee en keek om naar de Chilkoothelling. „Vanhieruit gezien lijkt hij niet eens zo erg steil, maar als je boven staat, is het net of hij recht naar beneden gaat."

De honden waren intussen ook beneden gekomen en Charley spande ze weer voor de slee. „Nu winnen we het zeker," zei hij rustig.

Toen ze Skagway naderden, wezen boerderijen en andere dingen erop dat ze weer in de bewoonde wereld waren. Enkele kinderen die op een erf aan het spelen waren, zwaaiden naar hen en holden achter de slee aan. Er kwamen er steeds meer bij en het werd tenslotte een hele stoet.

Toen zagen ze ergens aan de rand van het stadje een grote mensenmenigte. „De finish," zei Charley.

Zodra de mensen de slee zagen aankomen, begonnen ze te juichen en te joelen en dat geluid zwol nog aan, toen de slee over de finishlijn schoot. Ze werden omringd door een grote groep enthousiaste bewonderaars en even later gingen ze op de schouders en werden in optocht rondgedragen. Toen zag Sandy zijn vader en professor Crowell, die zich met moeite een weg door de menigte baanden.

„Vader," riep hij blij, „we hebben gewonnen."

Dr. Steele kwam op de jongens af en sloeg een arm om hun schouders. „Gefeliciteerd, jongens. Jullie hebben het niet gemakkelijk gehad, heb ik gehoord."

„Charley is degene die alle lof verdient," antwoordde Sandy.

Professor Crowell sloeg Charley op de schouder. „Ik ben de gelukkigste man van de hele wereld," zei hij. „Dank je wel, Charley."

Charley knielde op de grond neer en sloeg zijn armen om de nek van Titan, die door iedereen geaaid en geprezen werd en zich dat waardig en met het air van een overwinnaar liet welgevallen. Charley zei: „De honden hebben de wedstrijd gewonnen. Charley is alleen maar meegegaan."

Toen ze naderhand in hun hotel een warm bad genomen hadden, vertelden de jongens nog eens uitgebreid wat ze tijdens de wedstrijd hadden meegemaakt.

„Nou, jongen," zei professor Crowell tegen Jerry, „dan heb je nu een goed idee van het harde leven dat de mensen hier in Alaska leiden. Lijkt het je aantrekkelijk?"

Jerry nam een laatste hap van zijn appelmoes en zei: „Ik ben bang dat ik toch maar liever in de stad woon, meneer."

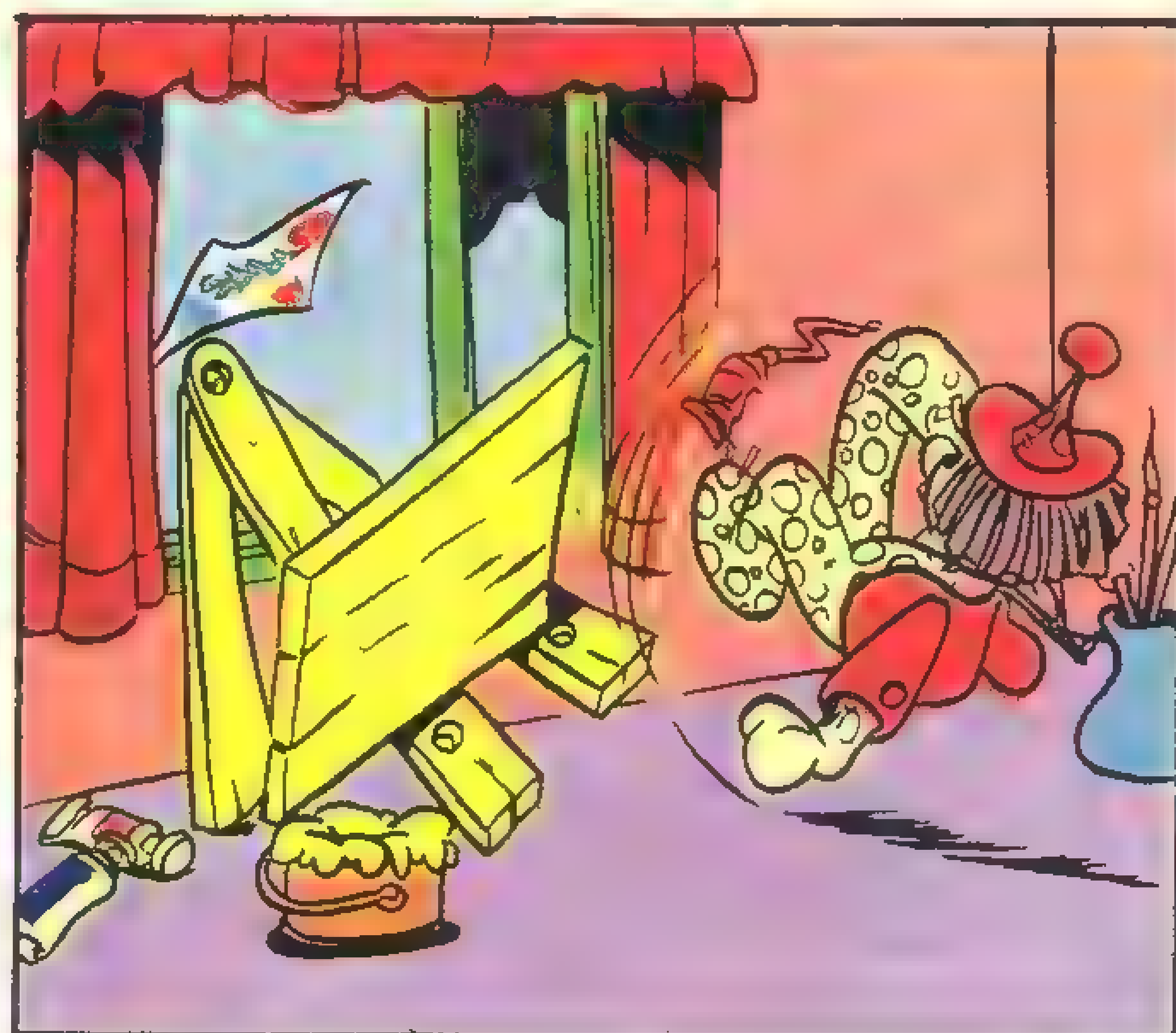
Wordt vervolgd

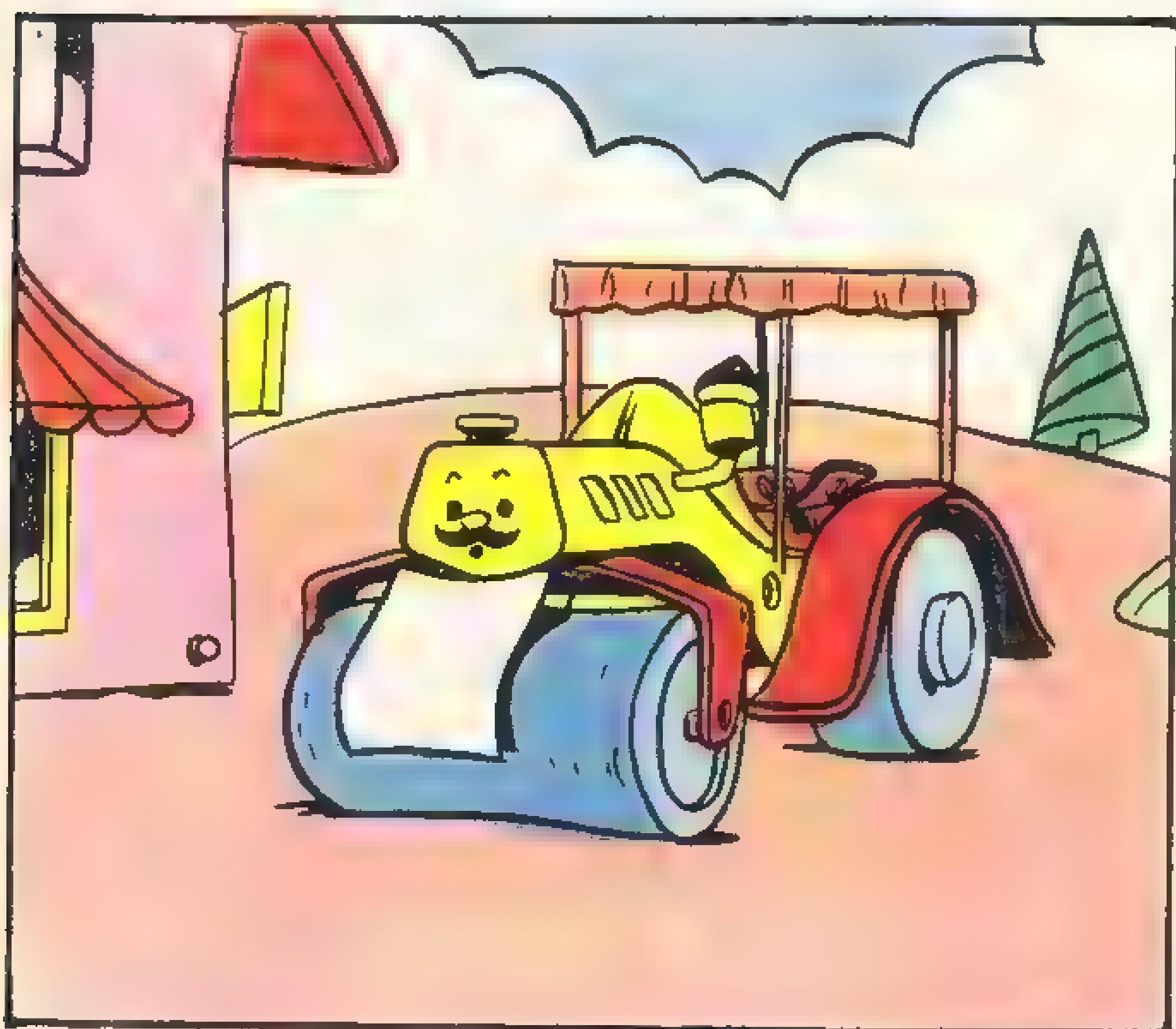
SPELEND

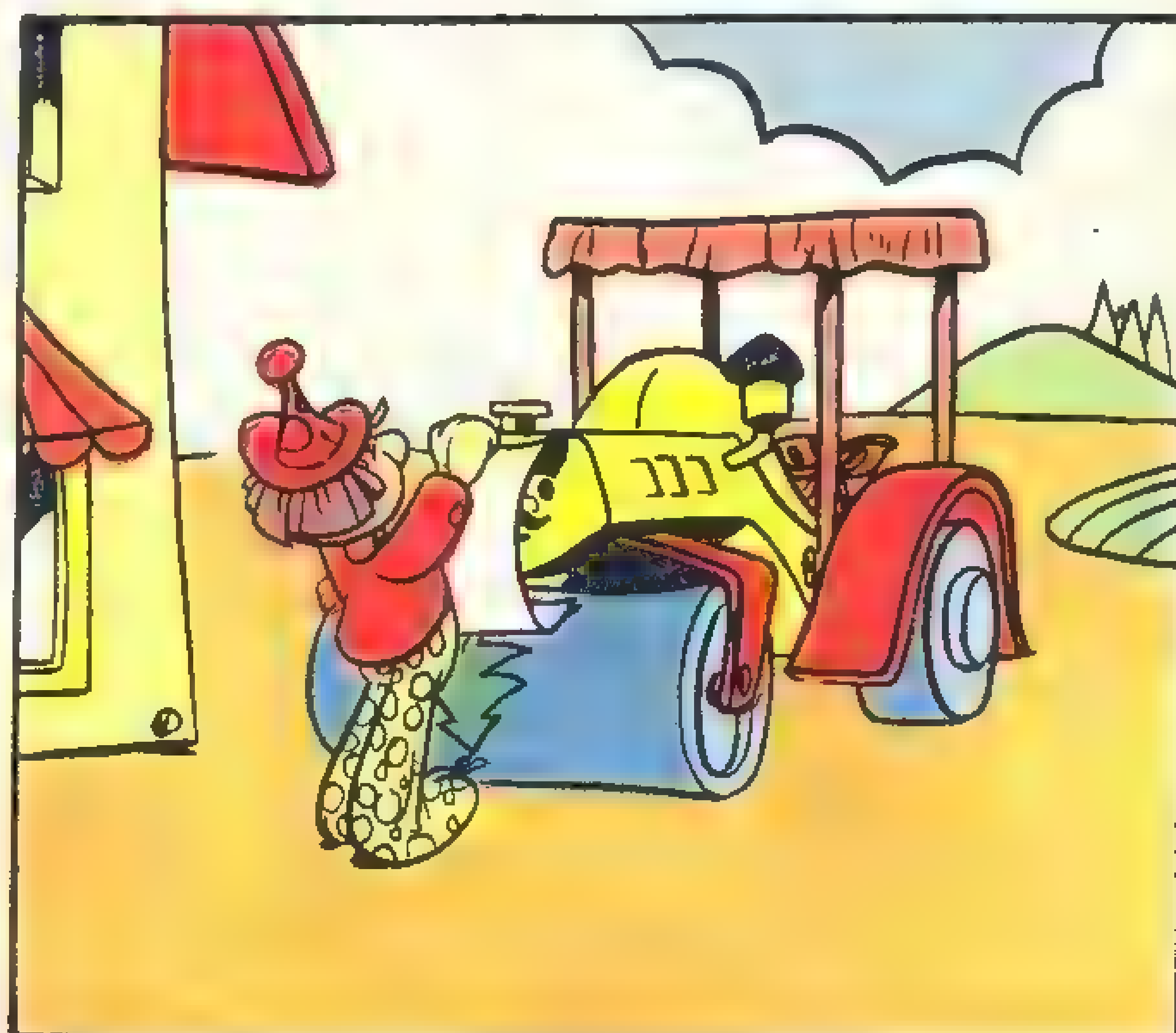
Op een keer wilde Willie Stropop een paar ansichtkaarten sturen aan zijn vrienden, maar toen hij in de winkel kwam, bleken alle kaarten uitverkocht. Willie dacht even na en besefte dat er niets anders op zat dan zelf kaarten te maken. Hij pakte zijn ezel en kwasten en ging aan het werk.

Willie had een leuk boompje geschilderd en toen het klaar was, was hij tevreden over zijn werk. Hij deed een paar passen achteruit, maar opeens gleed hij uit over een tube verf en viel. Hij schopte daarbij zijn ezel omver en de pas geschilderde kaart vloog door het raam naar buiten.

Toevallig kwam op dat ogenblik juist Sijmen Stoomwals voorbij. Toen hij langs het raam van Willies huisje reed, fladderde de kaart naar buiten, kwam tegen Sijmens grote rol aan en bleef daar zitten. ,,Hee,'' zei Sijmen verbaasd, ,,wat is dat nou voor een ding en van wie zou het zijn?''

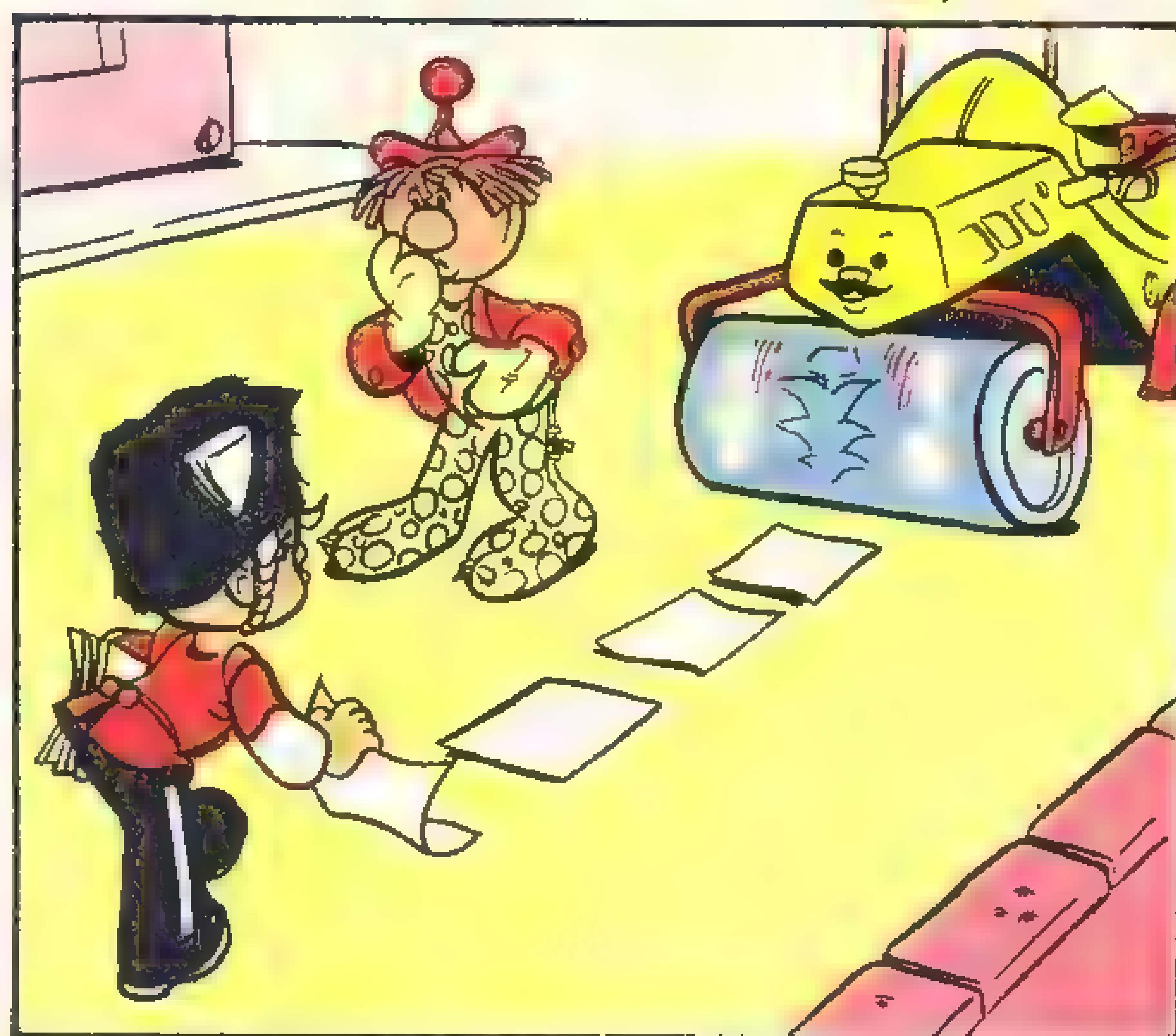
,,Van mij!'' riep Willie, terwijl hij naar buiten kwam rennen. Toen hij zag waar zijn kaart gebleven was, werd hij boos. ,,Wat moet ik nu beginnen?'' zei hij zuchtend. ,,Nou,'' antwoordde Sijmen, ,,trek hem maar van mijn rol af.'' En dat deed Willie. Hij gaf een rukje en de kaart liet los.

SPEELGOED

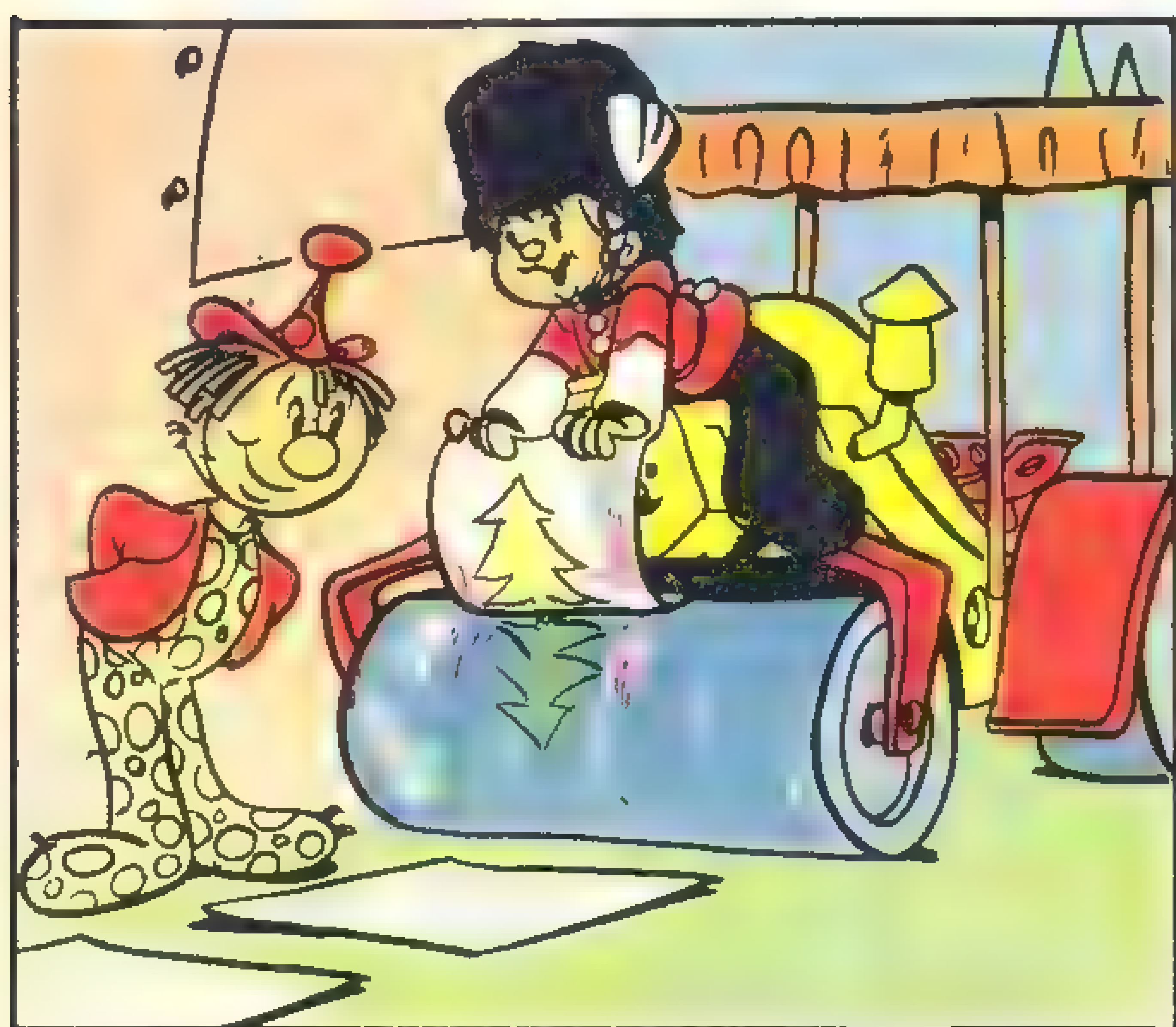

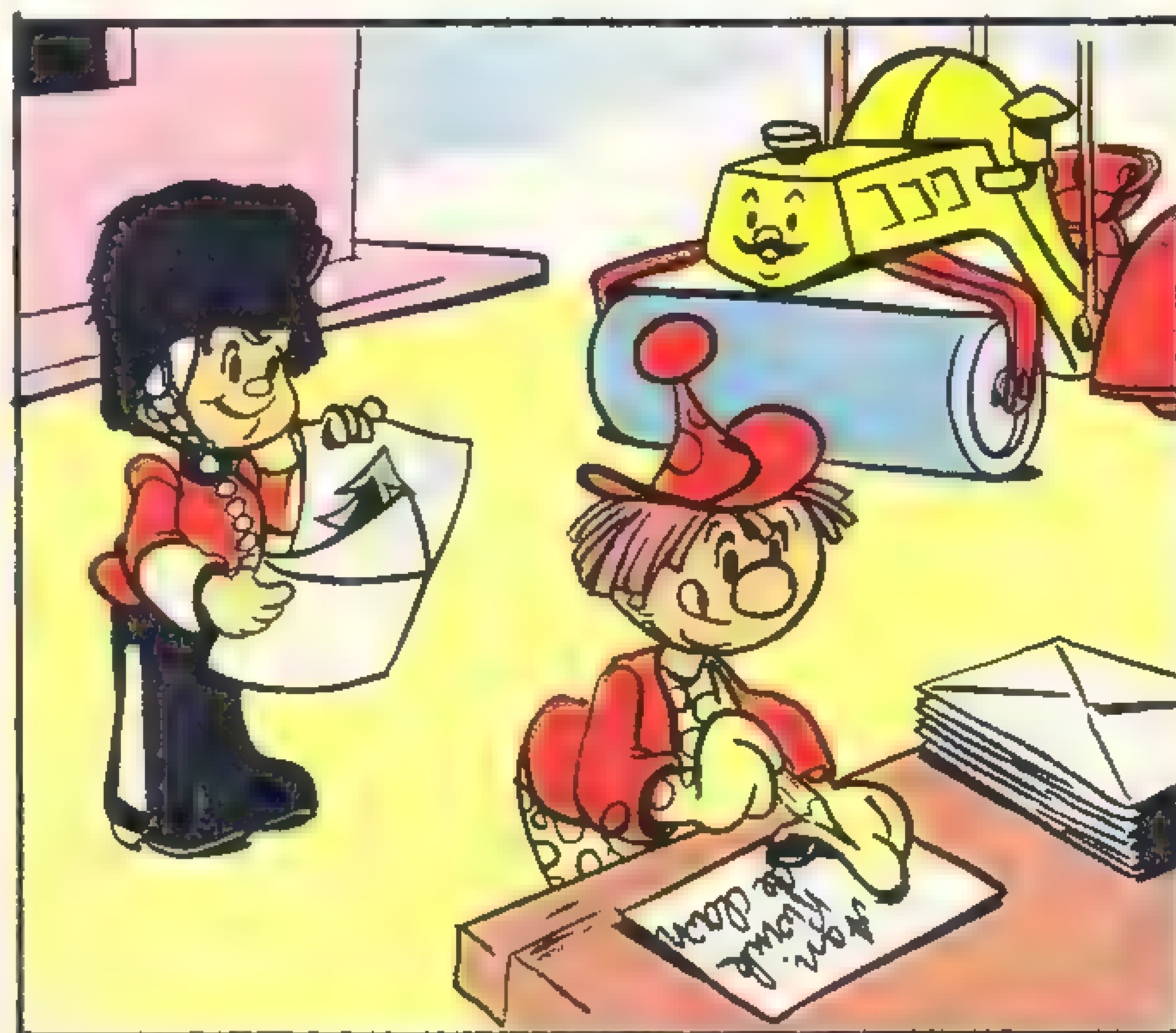
Maar toen Willie zijn kaart goed bekeek, werd hij nog treuriger, want de schildering was verdwenen. „Hoe kan dat nou?" vroeg hij. Hij kon zijn ogen bijna niet geloven. Op dat ogenblik kwam Tommie voorbij. „Ha die Willie!" zei hij. „Wat is er aan de hand? Waarom kijk je zo treurig?"

Willie vertelde dat hij een schildering gemaakt had, maar dat deze nu verdwenen was. Tommie keek even om zich heen en zei: „Hij is niet echt verdwenen, hoor. Hij zit nu op Sijmens rol." Willie zag het nu ook en was erg verbaasd. Maar hij was nog verbaasder toen hij zag wat Tommie deed.

Tommie legde namelijk een heleboel stukken papier op de grond en hij vroeg Sijmen of hij eroverheen wilde rijden. Dat wilde Sijmen wel en terwijl Willie toekeek, werd de afbeelding die op Sijmens rol stond, op het papier gedrukt. Natuurlijk was Willie blij toen hij zag wat er gebeurde.

„Nu heb ik een heleboel kaarten!" riep hij. „Wel bedankt, Tommie. Dat was een goed idee van je!" En vlug begon hij adressen te schrijven op een stapel enveloppen. In elke envelop deed hij een kaart en hij bracht ze gauw naar de post. En zo kregen Willies vrienden allemaal een mooie kaart.

Map en Moppie

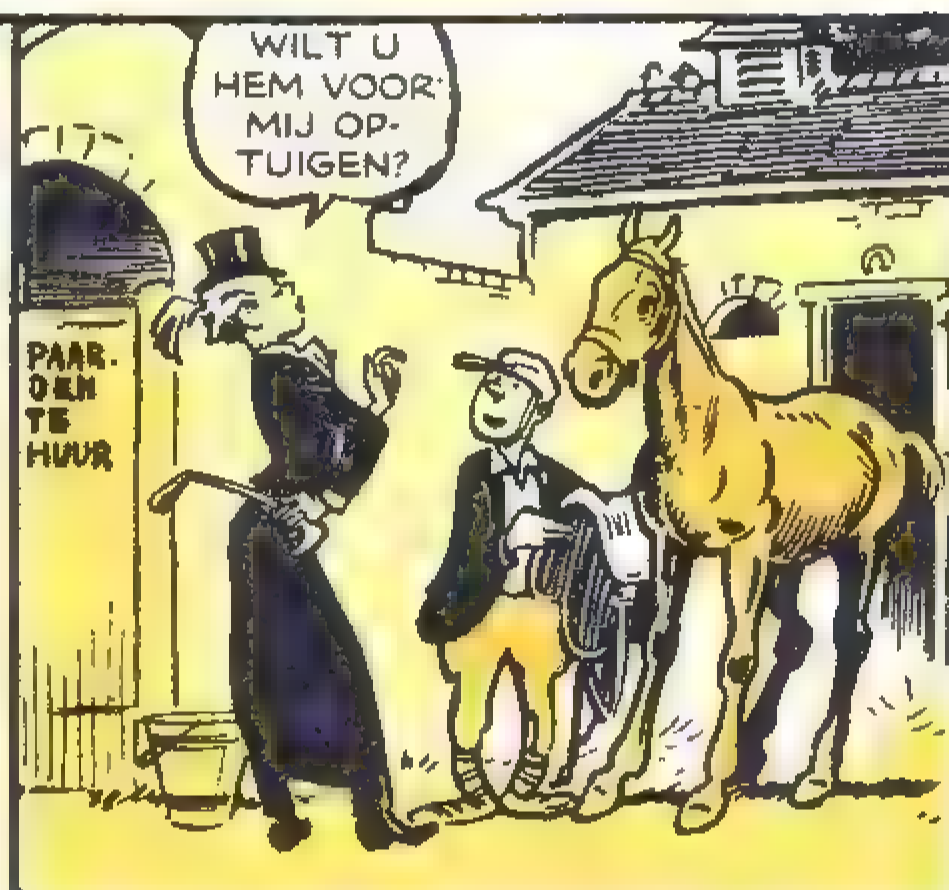

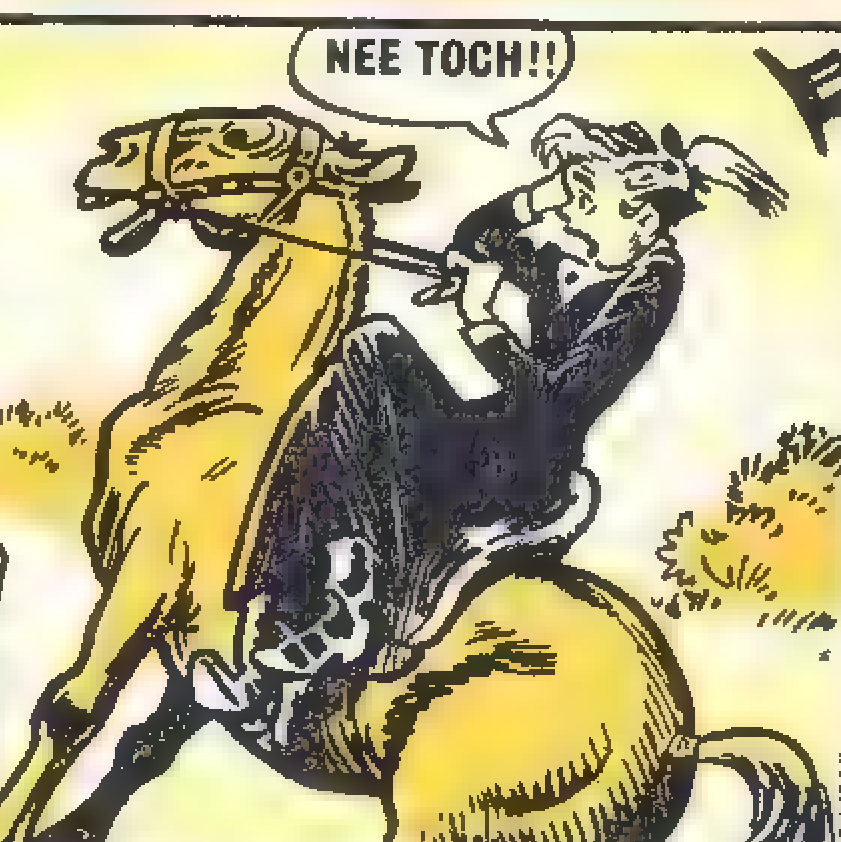

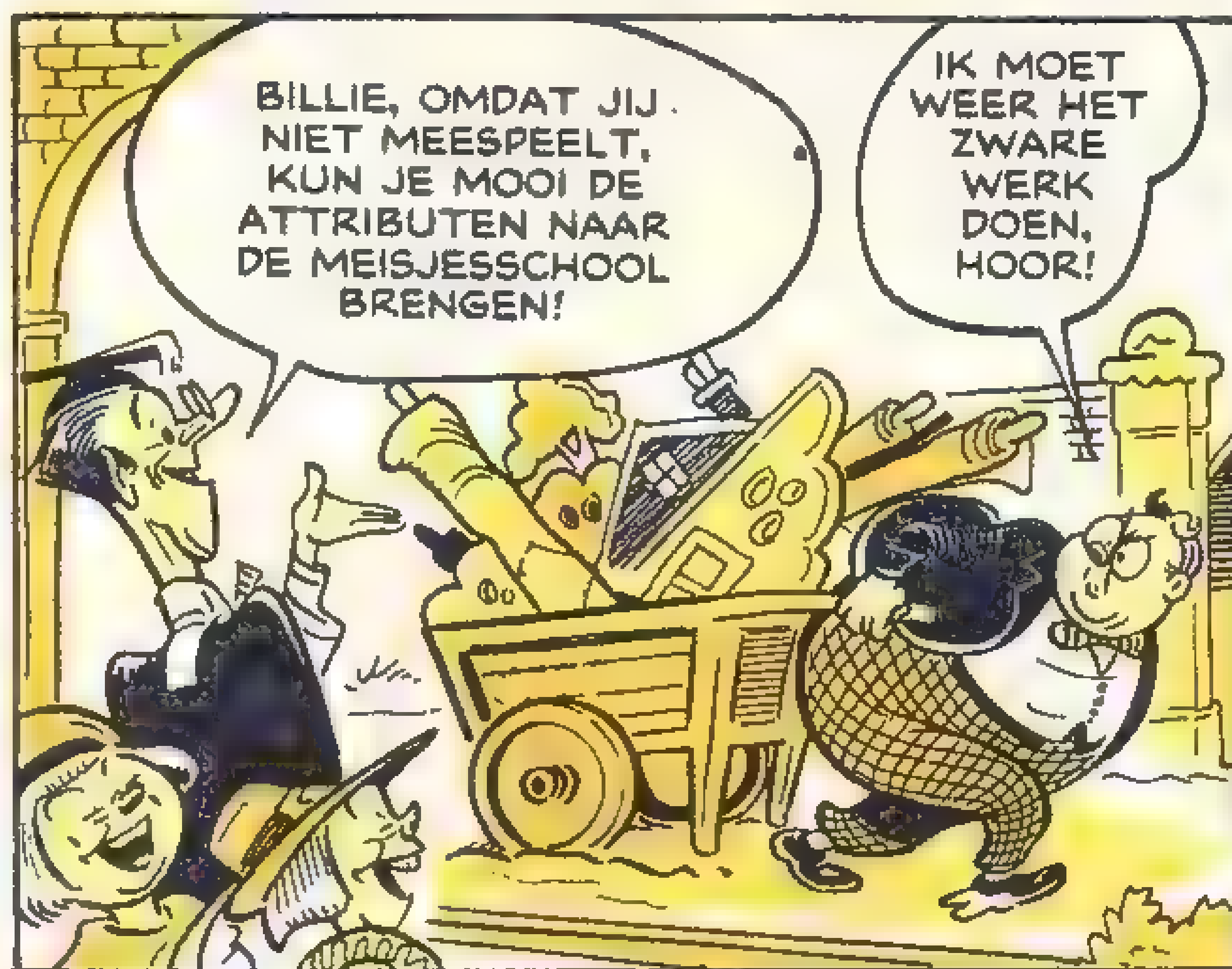
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

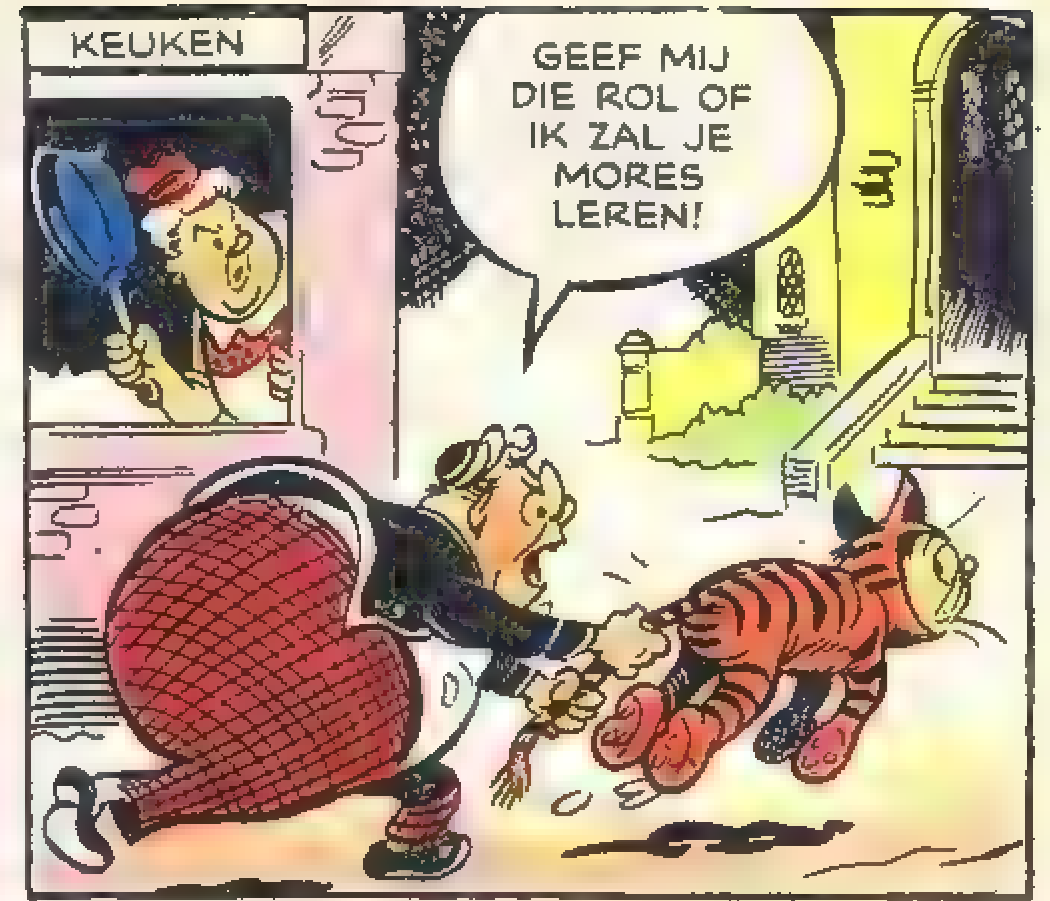

VAN WIE ZOU IK DE ROL KUNNEN OVERNEMEN? HET MOET WEL EEN KLEINTJE ZIJN, WANT ER IS GEEN TIJD MEER OM VEEL VAN BUITEN TE LEREN. DIE VAN JAN MISSCHIEN?
MEDEDELINGEN
DE VOLGENDE JONGENS WORDEN BY MENEER KWEL VERWACHT VOOR DE REPETITIE:
PIET SMIT
JAN KERS
KEES DE BOER
JAN KLEIN

HEE, JAN, GEEF MIJ DIE ROL VAN JOU! IK HEB ER INEENS ZIN IN GEKREGEN!
NEE, HOOR, IK VIND HEM ZELF VEEL TE LEUK!

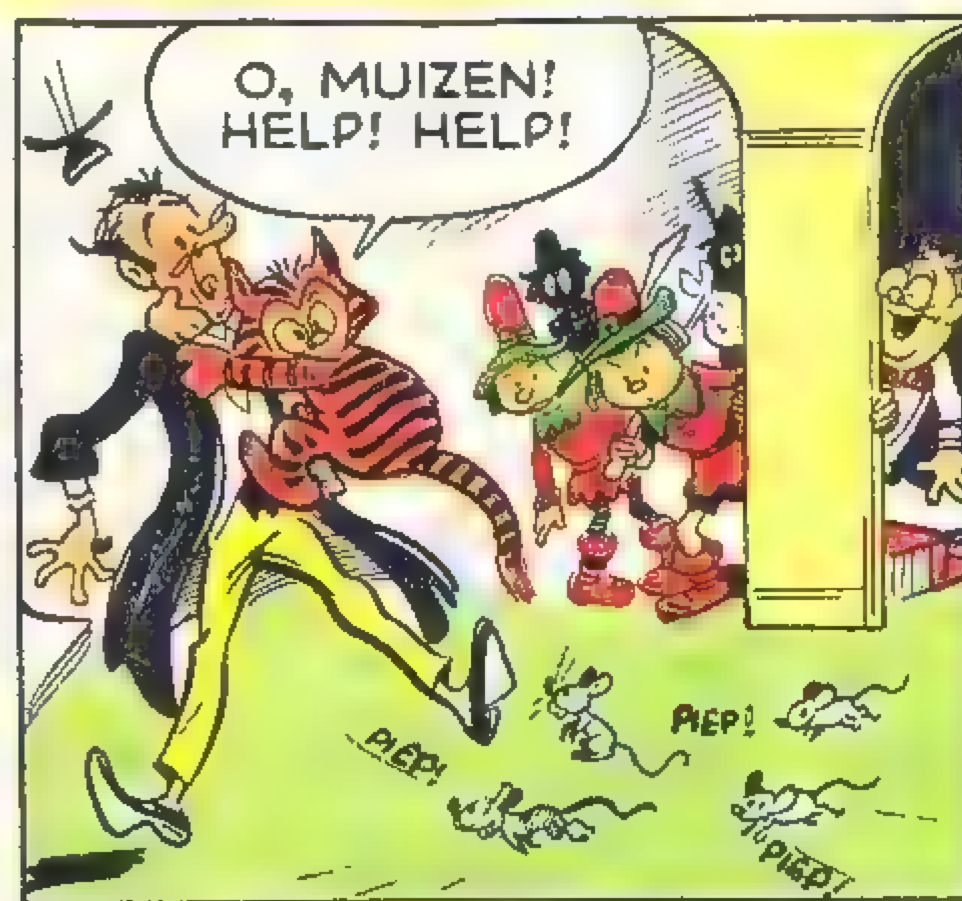

KEUKEN
GEEF MIJ DIE ROL OF IK ZAL JE MORES LEREN!

LAAT DAT ARME BEEST MET RUST, DIERENBEUL!
LIEVE HELP, ZIJ DENKT DAT JAN EEN ECHTE KAT IS!

WACHT MAAR! IK KRIJG DIE ROL TOCH WEL, HOOR!
NAAR DE REPETITIE

HA, DAAR IS JAN! HEB JE JE ROL GOED GELEERD?
MIAUW MIAUW
MOOIE KLEINE ROL! TWEE KEER MIAUW ZEGGEN!

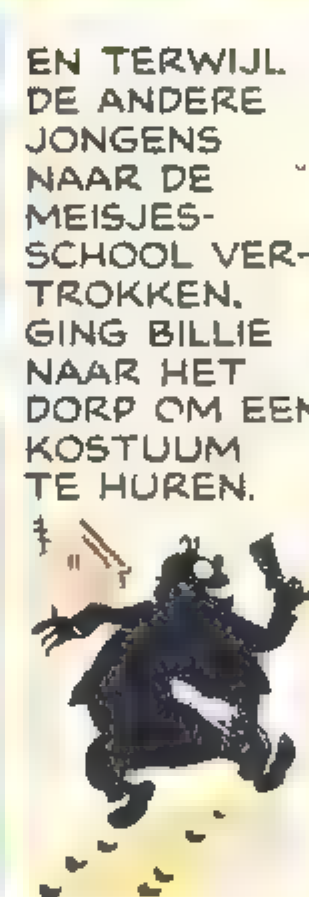

GOED ZO, JAN. JE LIJKT PRECIES EEN ECHTE KAT!
HET ZAL ME BENIEUWEN WAT HIJ DOET ALS HIJ DEZE MUIZEN ZIET!

O, MUIZEN! HELP! HELP!
PIEP!
PIEP!
PIEP!

BEN JIJ BANG VOOR MUIZEN, JAN? NEE, DAN KAN IK JE NIET GEBRUIKEN!

IK BEN NIET BANG VOOR MUIZEN! ZAL IK DAT ROLLETJE SPELEN?
MAAR DAT KOSTUUM PAST JE NIET!

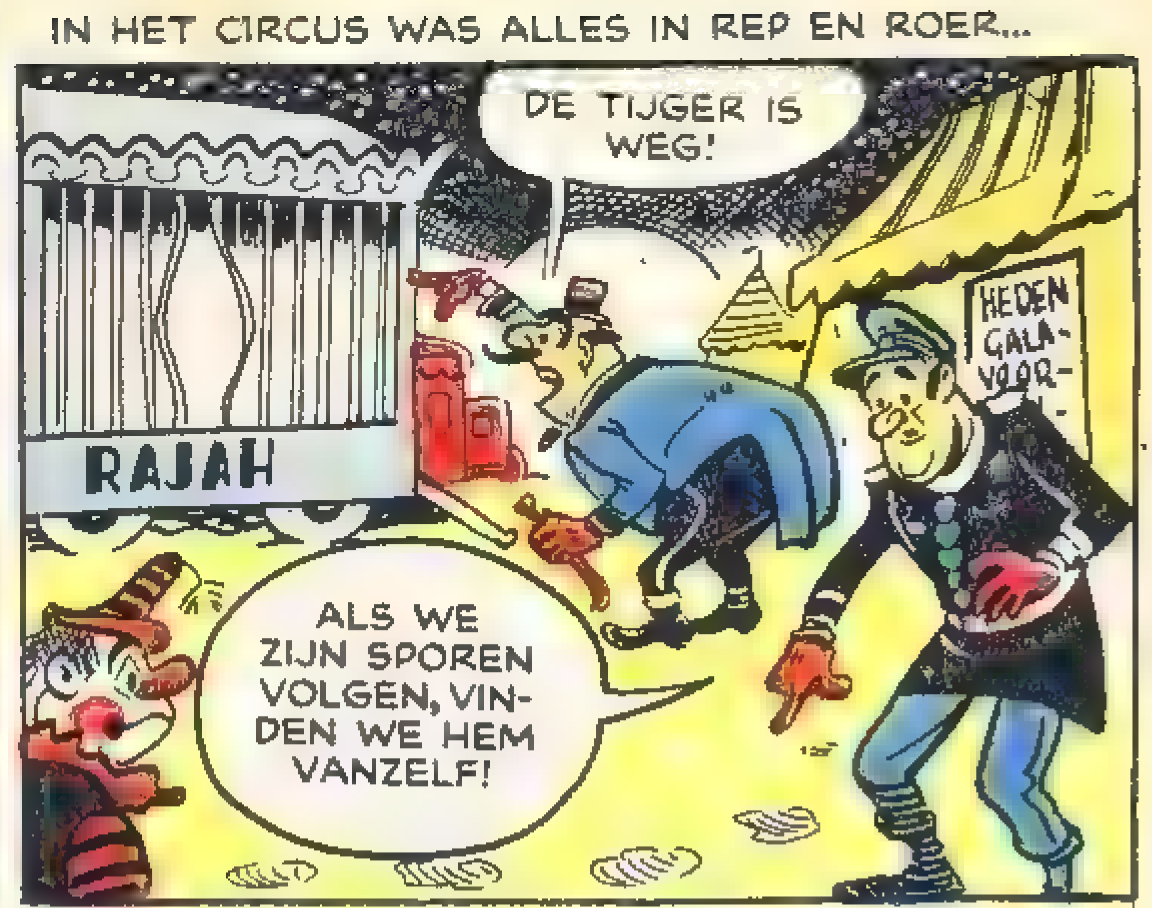

WEET JE WAT? GA MAAR GAUW EVEN NAAR DE WINKEL EN HUUR EEN GROTER KOSTUUM. EN KOM DAN NAAR DE MEISJESSCHOOL VOOR DE VOORSTELLING.
AFGESPROKEN, MENEER!

EN TERWIJL DE ANDERE JONGENS NAAR DE MEISJESSCHOOL VERTROKKEN, GING BILLIE NAAR HET DORP OM EEN KOSTUUM TE HUREN.

EEN KATTEKOSTUUM VOOR JOU? ALS IK IN DIE MAAT MAAR IETS HEB...
VERHUUR VAN TONEELKLEDING

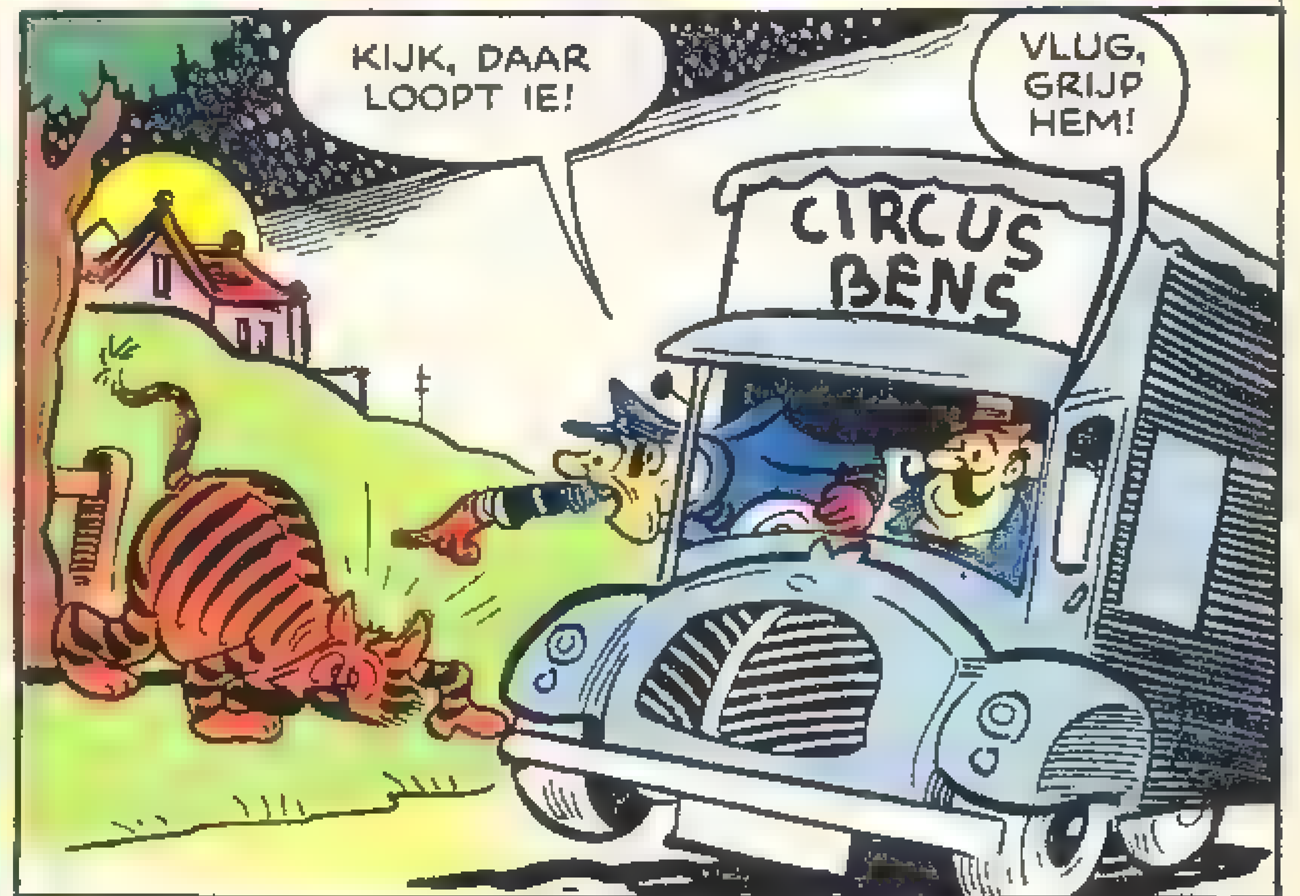

DAT IS HET ENIGE DAT IK IN DIE MAAT IN HUIS HEB!
HET ZIT PRIMA!
TIJGER

ZO, EN NU VLUG NAAR DE MEISJESSCHOOL VOOR DAT TONEELSTUK!
MEISJES-SCHOOL
CIRCUS BENS

IN HET CIRCUS WAS ALLES IN REP EN ROER...
DE TIJGER IS WEG!
RAJAH
ALS WE ZIJN SPOREN VOLGEN, VINDEN WE HEM VANZELF!

IK NEEM DE KORTSTE WEG NAAR DE MEISJES-SCHOOL!

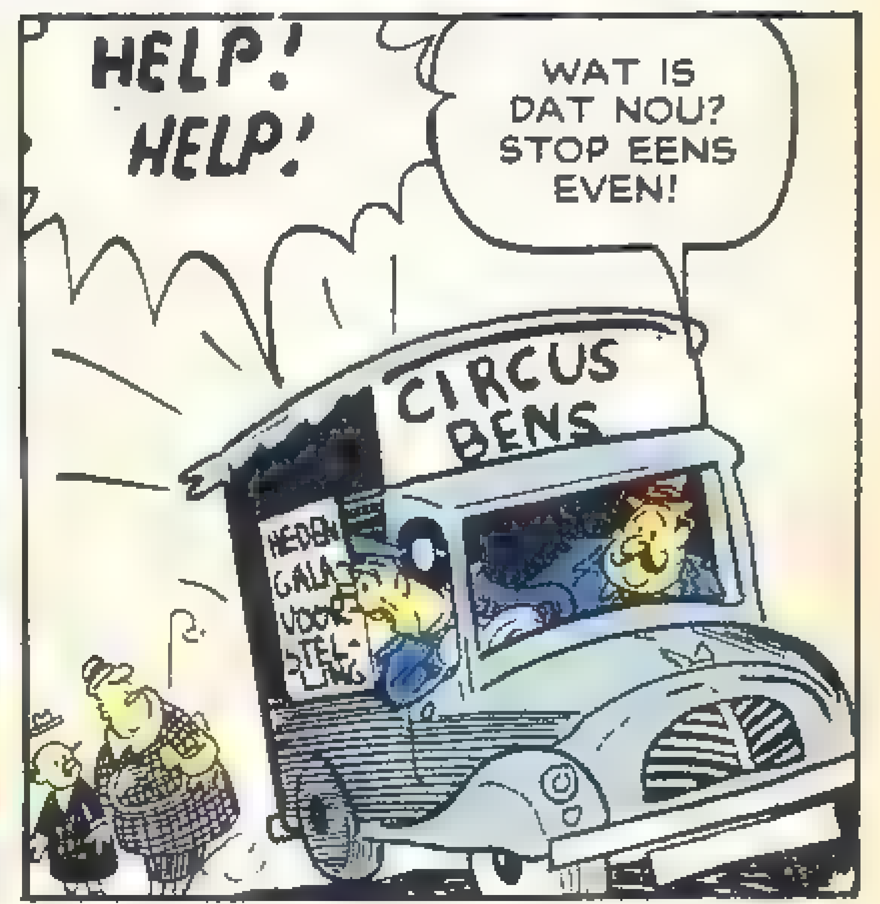

EVEN LATER KLOM BILLIE OVER EEN HEK, MAAR...
HELP!
BANG!

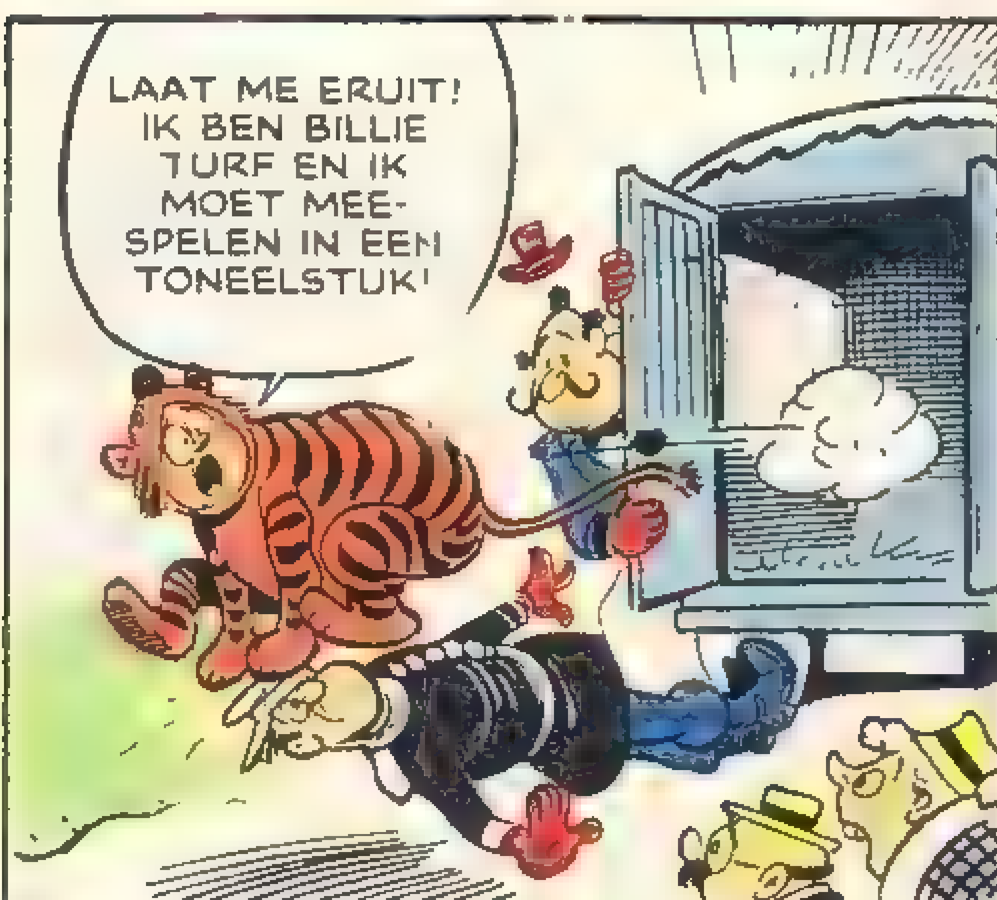

KIJK, DAAR LOOPT IE!
VLUG, GRIJP HEM!
CIRCUS BENS

WAT IS DAT BEEST DIK GEWORDEN!
HIJ HEEFT NATUURLIJK OVERAL ETEN GESTOLEN!

EN NU VLUG NAAR HET CIRCUS!
CIRCUS

EVEN LATER KWAM BILLIE WEER BIJ ZIJN POSITIEVEN.
W...WAAR BEN IK?

HELP! HELP!
WAT IS DAT NOU? STOP EENS EVEN!
CIRCUS BENS
HEDEN GALA-VOORSTEL-LING

LAAT ME ERUIT! IK BEN BILLIE TURF EN IK MOET MEESPELEN IN EEN TONEELSTUK!

IK HOOP DAT DE ANDEREN DIE TAARTJES INTUSSEN NIET OPGEGETEN HEBBEN!
WAAR IS DE ECHTE TIJGER DAN?

IN DE MEISJESSCHOOL ZEI MENEER KWEL OP DAT OGENBLIK KWAAD:
WAAROM BEN JE ZO LANG WEGGEBLEVEN, BILLIE? VLUG, MAAK JE KLAAR! WE GAAN BEGINNEN.
HEDEN OPVOERING VAN DE GELAARSDE KAT
DE GELAARSDE KAT

VOORUIT, BILLIE, GA OP JE PLAATS STAAN EN HOU OP MET DAT GEKNABBEL AAN MIJN JAS!
HET VOLGENDE OGENBLIK KREEG MENEER KWEL DE SCHRIK VAN ZIJN LEVEN!
TONEEL

HEE, DAT IS GEMEEN! IK MOCHT DE ROL VAN DE KAT SPELEN, DAT HEBT U ZELF GEZEGD!
BILLIE!

VOORZICHTIG, BILLIE!
VAN HET TONEEL, JIJ, STIEKEMERD! IK MAG DIE ROL SPELEN!

WIL JE NU EINDELIJK EENS LUISTEREN?

GRRRR
ZET MAAR NIET ZO'N G...GROTE M...MOND OP...

KALM BLIJVEN ALLEMAAL EN NIET HET HOOFD VERLIEZEN!
GOEIE HELP, IK GELOOF DAT HET EEN ECHTE T...TIJGER IS! M...MOEDER!!
KIJK EENS, DAAR GAAT MIJN BROER BILLIE...
MEISJESSCHOOL
CIRCUS

BILLIE HOLDE IN DE RICHTING VAN HET CIRCUS. ONDERWEG VERLOOR HIJ ZIJN KOSTUUM.
ALLE MENSEN, RAJAH IS WEER TERUG!
CIRCU

HELP! HIJ WIL ME VERSCHEUREN!
BEDANKT VOOR HET TERUGBRENGEN, MAAR JE HOEFT NIET BANG TE ZIJN. RAJAH IS EEN HEER ONDER DE TIJGERS!

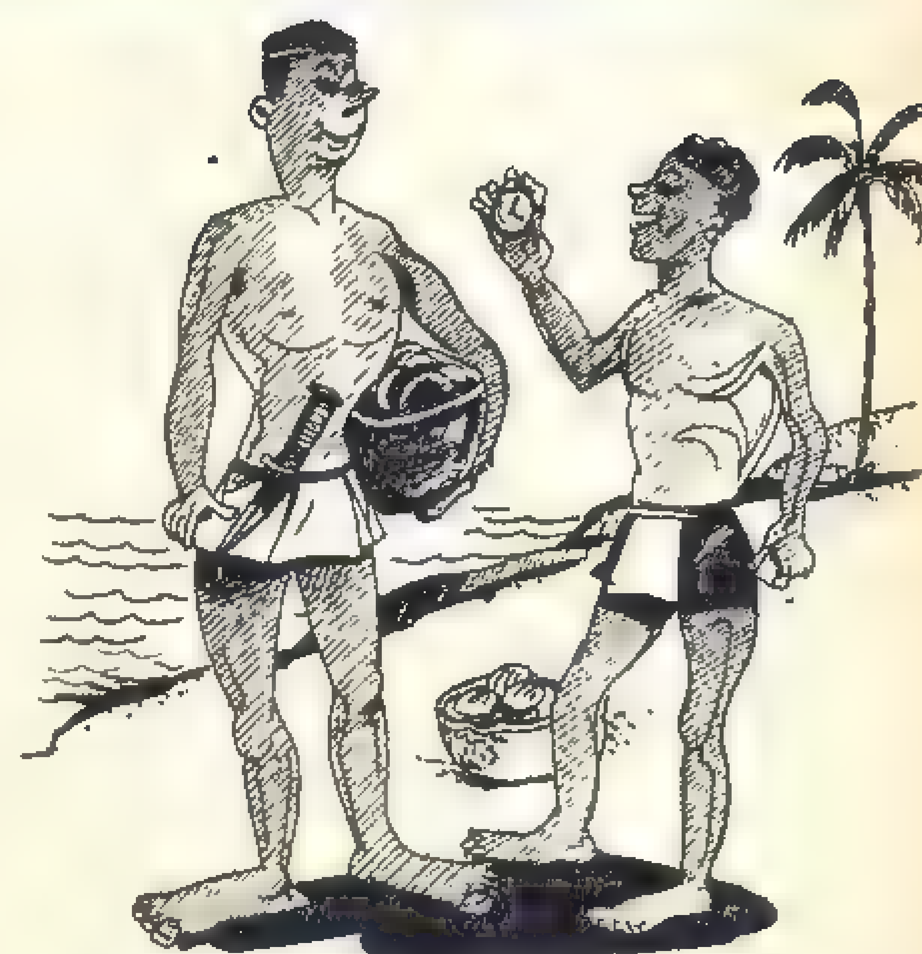
Een indrukwekkend monument

Tot de indrukwekkendste monumenten van Amerika behoort ongetwijfeld het gedenkteken, dat is opgericht ter nagedachtenis aan George Washington, de eerste president van de Verenigde Staten. Het staat aan een brede boulevard in Washington, tussen het Lincolnmonument en het Kapitool (regeringsgebouw). Het bewuste monument is honderdvijfentachtig meter hoog en helemaal met marmer bekleed. Het is eigenlijk een kolossale obelisk; een reusachtige stenen zuil met een vierkant grondvlak die naar boven spits toeloopt. Het bouwwerk heeft bijna vier miljoen dollar gekost en van dit bedrag zal wel een flink deel aan arbeidsloon uitbetaald zijn, want het bouwen heeft geduurd van 1848 tot 1855 en van 1877 tot 1884

Ieder jaar stappen een paar honderdduizend toeristen in de lift om boven op het monument van het fantastisch mooie panorama van Washington te genieten. Naast de lift is er ook een trap en sinds de onthulling in 1884 hebben zeven miljoen kijkers er hun kracht en uithoudingsvermogen op beproefd; dat wil iets zeggen, als men weet dat die trap achthonderdachtennegentig treden hoog is. . .

Sinds 1884 is het één keer voorgekomen dat iemand de nacht in het monument heeft doorgebracht. Dat was een zekere Charles Longwell. De suppoosten hadden hem bij sluitingstijd over het hoofd gezien. Ze hadden alles gesloten en als de stenen kolos, die maar één deur heeft, eenmaal dicht is, is er geen uitbreken meer aan. Meneer Longwell vond het helemaal niet prettig. Het was november, de wind loeide en gierde om de obelisk en de nacht duurde vreselijk lang. Toen de volgende morgen de suppoosten kwamen, troffen ze meneer Longwell in overspannen toestand aan; het was nodig hem naar een ziekenhuis te brengen.

Ook in deze tijd is het grote monument een van de grote trekpleisters voor toeristen, die de stad Washington bezoeken. Door middel van luidsprekers, die overal in het bouwwerk zijn opgehangen, worden zij ingelicht over de afmetingen en de geschiedenis van het monument en over de voornaamste bezienswaardigheden van de stad die zich aan hun voeten uitstrekt.

Duikrecord

Meesters in het duiken zijn de parelduikers van Malakka, die gewapend met een dolk tot dertig meter diep onder de zeespiegel afdalen om pareloesters van de riffen los te maken. Gemiddeld kunnen zij twee minuten lang aan één stuk onder water blijven; het record (uit 1936) is: drie minuten en zeventien seconden.

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

7

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais. In Dover zien de jongens een grote, groene auto, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Uit een aanwijzing in een krantje, dat van Tom geweest is, maakt meneer Brant op dat hij naar Gent is gebracht. Op het politiebureau daar ontmoeten ze inspecteur Hadley.*

Niemand is hier schuldig," zei de inspecteur. „Niemand had dit kunnen voorzien. Toch begrijp ik een heleboel nog niet. Waaróm werd Tom Hadley ontvoerd, terwijl ze Siegfried Paulsen toch al hadden? Het is een geheimzinnige geschiedenis. Heel de politiemacht van West-Europa is in de weer, Interpol is aan het werk, telex en telegraaf staan niet stil en intussen toeren er auto's door ons land en door Frankrijk met ontvoerde jongens erin. Een zaak als deze hebben we nog nooit meegemaakt. Dat ze Siegfried Paulsen ontvoerd hebben om de vader zijn geheim af te persen is begrijpelijk. Maar we begrijpen niet, waarom ze dan ook nog een dubbelganger van die jongen moesten ontvoeren."

Hadley dacht diep na. Toen richtte hij zich tot de Belgische inspecteur.

„U gaat dus van de veronderstelling uit dat de zoon van Paulsen ontvoerd is?"

„Ja, natuurlijk," riepen Janssen en professor Brant tegelijk uit. En John zei: „Het heeft in alle kranten gestaan en u kunt er nog dagelijks over lezen."

„Juist," hernam zijn vader, „het heeft in alle kranten gestaan. Maar wat zegt dat eigenlijk? Er is geen enkel bewijs voor. Kranten verschijnen graag met sensationele koppen. „De zoon van ingenieur Paulsen ontvoerd." Dat stáát er. Maar hij kan evengoed verongelukt zijn."

Inspecteur Janssen schudde het hoofd. „Daar hebben wij ook aan gedacht, meneer Hadley. Maar alle ziekenhuizen in België, Frankrijk, Nederland en Duitsland zijn van de zaak op de hoogte. Als de jongen een ongeluk zou overkomen zijn, zouden we er al lang iets van gehoord hebben. Nee, deze verklaring kunnen we laten varen."

„Het komt wel voor," hernam inspecteur Hadley, „dat mensen verdrinken en dat hun lijk pas weken of zelfs maanden later ontdekt wordt."

„Het komt voor," gaf Janssen aarzelend toe, „maar toch blijf ik liever aan een ontvoering geloven. Hier hebt u de toedracht: de jongen woont met zijn ouders in een hotel in Brussel. Hij stapt in de lift om beneden in de hal een stuk chocola te gaan halen. Hij komt niet meer terug. Niemand heeft hem gezien. Dezelfde avond is heel het politieapparaat in werking gesteld. Heel Brussel is uitgekamd. Geen Siegfried Paulsen. Niemand heeft de jongen meer gezien. Nee, nee, dit is een ontvoering.

Maar nu het geval met uw zoon, inspecteur Hadley. De jongen werd ontvoerd in

een Rondella. U kent natuurlijk het automerk Rondella. Het is een van de grootste en breedste wagens die er bestaan. Er lopen er hoogstens twee of drie in ons land en in Frankrijk zullen er niet veel meer zijn. Hoe is het mogelijk dat zo'n slee kan rondrijden zonder dat hij door iemand gezien wordt? Een spookauto, die onzichtbaar gemaakt kan worden."

Inspecteur Hadley keek zijn Belgische collega een ogenblik aan en vroeg: „Verwacht u dat ik hierop een antwoord kan geven?"

„In ieder geval," hernam inspecteur Janssen, „kunnen we als vaststaand aannemen, dat we hier met twee gevallen van mensenroof te maken hebben, die, hoewel ieder op zichzelf staande, toch op de een of andere manier iets met elkaar te maken hebben."

Inspecteur Hadley zuchtte. Hij kon zijn ongeduld nauwelijks bedwingen. Hij vond dit allemaal gepraat in de ruimte. Hij wilde iets dóén, hij wilde handelen. Daarbij vergat hij dat je eerst goed moet nadenken voor je iets gaat doen. Hij was zelf altijd de eerste om dit zijn mensen voor te houden, maar in dit geval was hij behalve inspecteur ook vader en dat veranderde de zaak. Hij bedwong zich.

„Goed," hernam hij. „Laten we eens trachten nuchter te redeneren. Als Siegfried Paulsen ontvoerd is, dan is dat om ingenieur Paulsen zijn geheimzinnige uitvinding te ontfutselen. Maar hoe verklaart u dan dat de misdadigers nog steeds geen dreigbrief aan de vader hebben geschreven? Zou dit verband kunnen houden met de ontvoering van mijn jongen? Gesteld dat Siegfried Paulsen dood is en de misdadigers bijvoorbeeld een plaatsvervanger nodig hebben, een soort surrogaat van de echte Siegfried?" Hij richtte zich tot John. „Vertel eens precies: wat waren dat voor kerels?"

John gaf een zo nauwkeurig mogelijke beschrijving van de mannen.

De inspecteur wendde zich tot zijn Belgische collega. „Carlos. . . zegt die naam u iets? Hebt u al eens in het politieblad gekeken?"

„Er komen in onze registers inderdaad enige Carlossen voor. De helft van hen zit echter achter slot en grendel, de anderen zijn het land uitgezet. Maar er is er geen een bij die aan het signalement beantwoordt."

„Laten we nu eens aannemen," hernam inspecteur Hadley, „dat de ander, de echte Siegfried Paulsen, óf dood óf ontsnapt is. Dat hij zich dus niet meer in de macht van de ontvoerders bevindt. De misdadigers willen zich nu van mijn zoon bedienen om de vader erin te laten vliegen."

Inspecteur Janssen haalde de schouders op. „Zo'n bedrog is natuurlijk mogelijk, maar dat zou toch onmiddellijk uitkomen. Er is echter nog een andere mogelijkheid. Het kan zijn dat de ontvoerders van Siegfried Paulsen anderen zijn dan die van uw zoon Tom. En dat de laatsten de eersten een vlieg proberen af te vangen door de ingenieur uw zoon aan te bieden tegen uitlevering van de uitvinding."

Inspecteur Hadley dacht even na. Toen vroeg hij: „Zijn er nog bijzonderheden bekend in verband met de ontvoering van Siegfried?"

„Ja," antwoordde inspecteur Janssen, „een merkwaardige bijzonderheid is dat ingenieur Paulsen een soort voorgevoel gehad moet hebben dat er iets zou gebeuren. Hij had zelfs de gendarmerie opgebeld en om bijzondere bewaking verzocht. Diezelfde avond zou hij een belangrijke bespreking hebben met enige kopstukken uit de automobielwereld. Die bespreking is natuurlijk niet doorgegaan."

„Als ingenieur Paulsen zo dom zou zijn het geheim aan een autofabriek te verkopen, zal hij zijn zoon nooit meer levend terugzien," zei Hadley. „De misdadigers zouden dan immers geen enkele reden meer hebben om de jongen te sparen. Door hem terug te brengen zouden ze zelf onnodig in gevaar komen. Zou ik ingenieur Paulsen kunnen spreken?"

„Maar nu het geval met uw zoon, inspecteur Hadley. De jongen werd ontvoerd in een Rondella. . ."

„Natuurlijk," zei inspecteur Janssen. „Hij is nog in Brussel en wordt voortdurend in het geheim bewaakt. Wij houden iedereen in de gaten die hem probeert te benaderen. De misdadigers kunnen niet met hem in contact komen zonder een groot risico te lopen. Ze móéten dat risico echter nemen en ze zúllen het nemen. En als ze dat doen. . . dan nemen wij hén. Begrijpt u? Heus, inspecteur, we doen alles wat in ons vermogen ligt."

John keek zijn vader eens aan. Wat inspecteur Janssen zei was hetzelfde als wat zijn vader onder soortgelijke omstandigheden zou zeggen. Hij zag echter wel dat de bemoedigende woorden van de inspecteur geen indruk op zijn vader

„Denk u eens in, meneer de inspecteur. Stel u eens voor dat het úw zoon was!"

maakten en niet in staat waren hem op te beuren.

Inspecteur Hadley had zelf dikwijls met ontvoerders en kinderrovers te doen gehad. Het waren misdadigers van de ergste soort, die, eenmaal in het nauw gedreven, als enige uitweg zagen: het vernietigen van alle sporen en bewijsstukken van hun misdaad. . . hun slachtoffer inbegrepen.

HOOFDSTUK XI

Eileen denkt dat zij het wel even op kan knappen

John, Johns vader en meneer Brant ontmoetten ingenieur Paulsen op het politiebureau in Gent en vonden hem een aardige man. Hij had een prettig, open gezicht en vlotte manieren. Alleen de lijnen om zijn mond wezen erop dat hij dagen vol spanning doormaakte. Voor de rest had hij zijn zenuwen goed in bedwang. Hij sprak vloeiend Engels.

„Ik heb als kind al les gehad van een Engelse onderwijzer," vertelde hij, toen inspecteur Hadley hem er een compliment over maakte, dat hij zo zuiver Engels sprak. „Mijn zoon spreekt ook goed Engels." Bij deze woorden richtte hij een blik vol vragend ongeduld op inspecteur Janssen. Natuurlijk wilde hij weten, waarom deze hem met zo grote spoed naar Gent had laten komen. „Hebt u nieuws?"

De inspecteur maakte een gebaar dat van alles kon betekenen. „Gaat u eerst eens zitten, meneer Paulsen." Hij wees hem een stoel. „Dit is inspecteur Hadley van de Engelse politie en dit is zijn zoon John. En die meneer is hun vriend, professor Brant, hoogleraar aan de universiteit in deze stad."

Meneer Paulsen maakte een hoffelijke buiging, maar hij slaagde er niet in zijn verbazing te onderdrukken. „Toch geen . . . slecht nieuws?" vroeg hij.

De inspecteur maakte een afwerend gebaar. „U hoeft niet ongerust te zijn. Het is niet goed, maar ook niet slecht. Het is alleen maar belangwekkend." Hij nam de foto van Tom en gaf hem aan ingenieur Paulsen. „Kent u deze jongen?"

„Ja, natuurlijk. Dit is mijn zoon Siegfried. Ik begrijp alleen niet. . . Ik heb die foto nooit eerder gezien."

„Nee, u hebt die foto nooit eerder gezien," zei inspecteur Janssen. „Dat klopt, want dit is geen foto van uw zoon, maar van de zoon van inspecteur Hadley. Die jongen is ook ontvoerd."

Een ogenblik zat ingenieur Paulsen sprakeloos. Toen stamelde hij: „Maar waaróm?. . . Wat kunnen die bandieten. . ?"

De inspecteur liet hem niet uitspreken. „Welk belang de bandieten daarbij hebben? Dat is voor ons ook nog een mysterie. Maar we hebben alle reden aan te nemen dat er enig contact bestaat tussen de schurken die úw zoon en zij die de zoon van meneer Hadley ontvoerd hebben. Het is alleen maar vervelend. . ."

„Wat is vervelend?" vroeg ingenieur Paulsen, nu opeens ongeduldig.

„Dat we zo weinig hebben om op te bouwen."

Het geduld van ingenieur Paulsen was uitgeput. Hij kon zich niet langer meer beheersen. Hij was een groot en geniaal man, maar als veel geniale mensen had hij overgevoelige zenuwen, die hij met grote wilskracht in bedwang hield, totdat. . . totdat hij plotseling met de vuist op tafel sloeg. „Ik kan niet langer meer wachten," riep hij uit. „Ik kan die onzekerheid niet langer verdragen. En mijn vrouw ook niet. Ze wordt gek van verdriet en angst. Weet u wel, wat er intussen met mijn jongen gebeurd kan zijn? Denk u eens in, meneer de inspecteur. Stel u eens voor dat het úw zoon was!"

De inspecteur maakte heftige gebaren om daarmee de woordenvloed van Paulsen te stuiten. „Bedaar, meneer Paulsen. U moet geduld hebben. Het is een spelletje van kat en muis, maar we moeten het blijven spelen. Vroeg of laat zullen de schurken u trachten te benaderen. Als u niet naar hen toegaat, zullen ze naar ú toe komen. Dat ligt zo in de lijn van deze dingen. De bandieten voelen zich ook niet op hun gemak, daar kunt u staat opmaken."

Hier kneep de inspecteur de hand tot een vuist. „En als ze dan, ongeduldig geworden, naar u toe komen, dan. . . dán hebben we hen! We hebben aan de zaak zoveel mogelijk publiciteit gegeven. Het adres van uw hotel staat in alle kranten. De boeven zullen contact met u zoeken. U krijgt een boodschap of iemand klampt u aan op straat. Misdadigers van dit slag zijn doorgaans domme mensen. Ze willen snel resultaten zien. Ze kunnen niet lang wachten, want het gevaar, dat ze ontdekt worden, wordt met de dag groter. Heus, zo zal het gaan. Nietwaar, inspecteur Hadley? U bent toch ook met dit soort zaken op de hoogte."

Hadley knikte.

„Ja, u zal wel gelijk hebben," hernam ingenieur Paulsen, die een beetje gekalmeerd was. „Het zal wel. Daarom ga ik zo gauw mogelijk naar mijn hotel terug. Al zou ik veel liever iets willen doen. . . ik weet niet wat. . . Ik zou willen meehelpen. Zoeken. . ."

Inspecteur Janssen dacht even na, ging daarna achter de telefoon zitten en nam de hoorn van de haak. Een ogenblik later had hij aansluiting met het hoofdbureau te Brussel. Er volgde een lang gesprek. Hierbij werd besloten, dat meneer Paulsen het hotel te Brussel zou verlaten en een hotelkamer te Gent zou betrekken. Toen hij gereed was gaf hij meneer Paulsen de nodige instructies.

Een ogenblik later had hij aansluiting met het hoofdbureau te Brussel. Er volgde een lang gesprek.

„We weten nu dat de misdadigers, die Tom Hadley ontvoerd hebben, in de buurt van Gent zitten. Als we hen te grazen krijgen, komen we er wellicht door hén achter waar de ontvoerders van uw zoon zijn, meneer Paulsen. Daarom heb ik met Brussel afgesproken de zaak zoveel mogelijk van hier uit te leiden. U en uw vrouw nemen dus uw intrek in een hotel hier in de stad."

„Ja maar . . . mijn vrouw. . ." protesteerde meneer Paulsen, „die weet nog van niets."

„Dat komt in orde. Vermoedelijk is uw vrouw op dit ogenblik reeds gewaarschuwd. Ze zal onmiddellijk hierheen komen. Een van onze inspecteurs zal haar vergezellen."

„Dan moet ik gauw maken dat ik bij haar kom," zei Paulsen. „Ik moet bij haar zijn als de kerels haar proberen te bedreigen."

De inspecteur drukte op het knopje van een bel. „U verbeeldt u steeds dat u alleen staat," zei hij met zacht verwijt tegen ingenieur Paulsen. „U ziet onze mannen niet en daarom denkt u, dat ze er niet zijn. Maar ik begrijp uw ongeduld volkomen."

Ingenieur Paulsen schudde langzaam het hoofd. „Het spijt me, inspecteur, dat ik zo tegen u ben uitgevaren. Ik weet dat u alles doet, wat in uw vermogen ligt. Ik weet dat heel de politie van dit land achter mij staat en dat er niets onbeproefd wordt gelaten."

Er kwam een politieman in burger binnen. De inspecteur gaf hem een briefje. „Wijs meneer Paulsen dit hotel," beval hij.

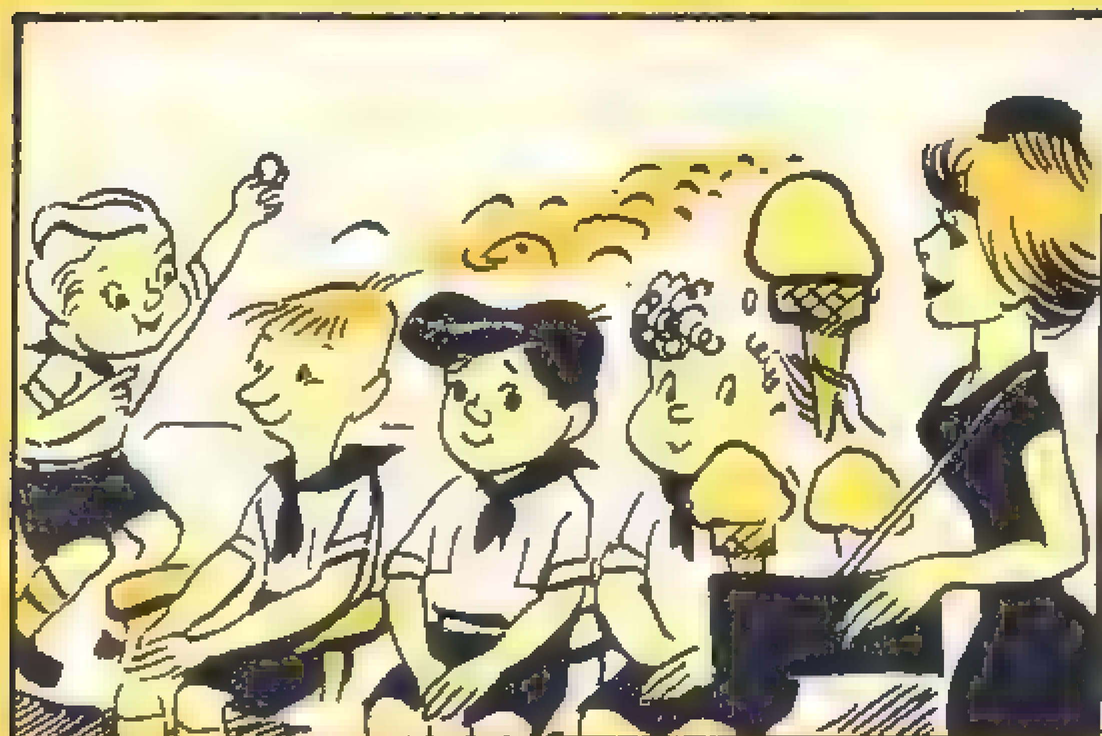
Ingenieur Paulsen nam afscheid en vertrok met de politieman. Toen hij weg was, richtte inspecteur Janssen zich tot Hadley. „Het komt me verstandig voor, dat u niet in hetzelfde hotel gaat logeren. We moeten in geen enkel opzicht opzien baren; daardoor zouden we de misdadigers in de kaart spelen."

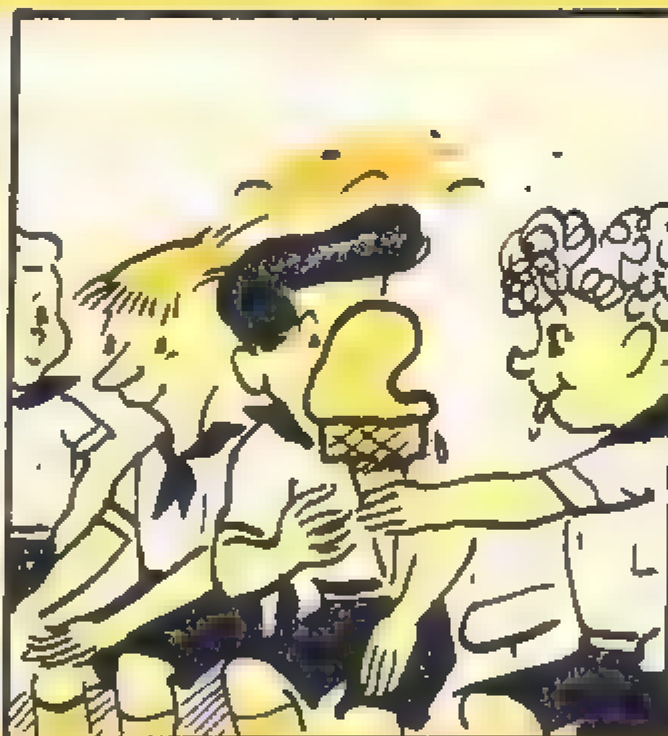
„Ik weet iets beters," zei inspecteur Hadley. „Mijn dochtertje logeert op het ogenblik hier te Gent. Ze is bij haar oom, Karel van der Meersch."

Verbaasd keek de inspecteur meneer Hadley aan. „Nee maar. . . u bedoelt toch niet Karel van der Meersch, de musicus? Is dat familie van u?"

Wordt vervolgd

DICKIE DAPPER

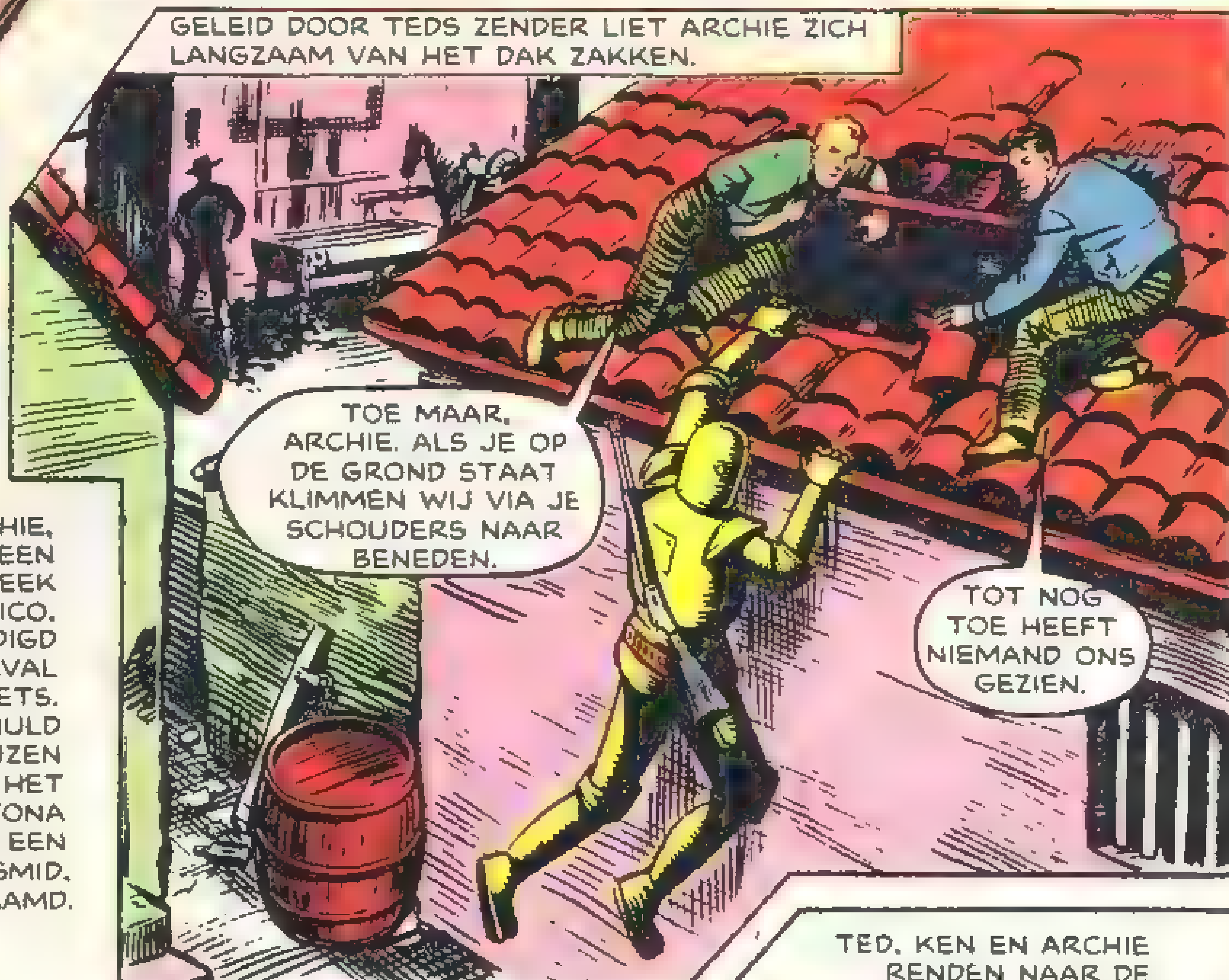

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE, OP VAKANTIE IN EEN AFGELEGEN STREEK IN NIEUW-MEXICO, WERDEN BESCHULDIGD VAN EEN OVERVAL OP EEN POSTKOETS. OM HUN ONSCHULD TE BEWIJZEN WAREN ZE IN HET STADJE MENTONA OP ZOEK NAAR EEN INDIAANSE SMID, SIRDAR GENAAMD.

TED, KEN EN ARCHIE RENDEN NAAR DE SMEDERIJ VAN SIRDAR

SIRDAR HEEFT DIE STIJGBEUGEL GEMAAKT. HIJ MOET ONS ZEGGEN VOOR WIE.

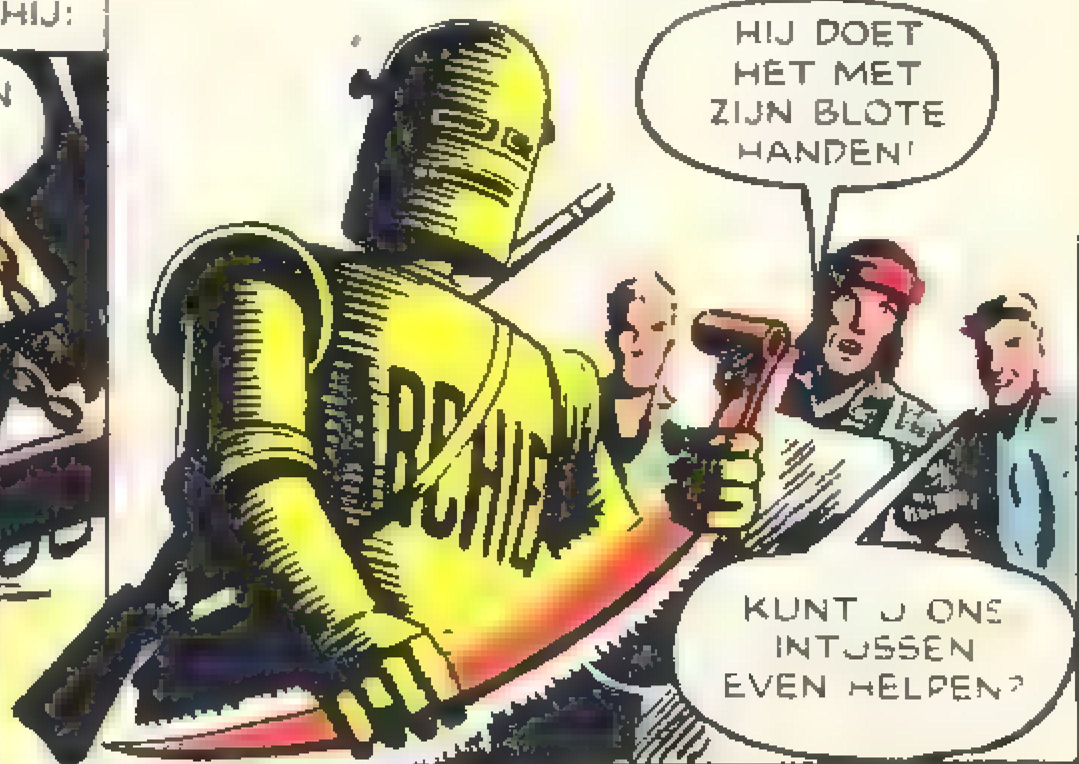
GEZOCHT DOOD OF LEVEND

GROTE BELONING

ALS WE DAT WETEN, KUNNEN WE DE BENDE OPROLLEN.

KEN LIET DE STIJGBEUGEL ZIEN EN SIRDAR HERKENDE HEM DIRECT
WEET U NOG VOOR WIE U HEM GEMAAKT HEBT? HET IS BELANGRIJK!
HET IS EEN TIJD GELEDEN, MAAR WACHT EENS... JA, IK WEET HET...

TED NOCH KEN HADDEN DE ZACHTE KLIK VAN EEN REVOLVER GEHOORD
JA, IK WEET HET. DE DODE...

EEN REVOLVER KNALDE EN SIRDAR UITTE EEN KREET VAN PIJN.
SIRDAR!
HIJ IS GERAAKT!
GELUKKIG! WIE WAS HET?

DE SCHUTTER MAAKTE DAT HIJ WEGKWAM
DAAR GAAT IE! HET IS VAST EEN LID VAN DIE BENDE!
SMEDERY
ARCHIE, SNEL, PAK DE VOORHAMER!

TERWIJL DE MAN OP ZIJN PAARD SPRONG, GOOIDE ARCHIE DE HAMER IN ZIJN RICHTING.
PROBEER DIE BOOM MAAR TE RAKEN!
WE MOETEN HEM HEBBEN!

DE HAMER VERSPLINTERDE EEN TAK, MAAR DE RUITER WIST TE ONTKOMEN.
LIEVE HELP! HIJ GAAT ER TOCH VANDOOR!
WAAR IS DE TRAP-AUTO?

DE VRIENDEN ZETTEN DE ACHTERVOLGING IN EN KWAMEN ZO OP DE PLAATS WAAR DE AUTO STOND
VOORUIT, ARCHIE! ALS WE HEM GRIJPEN IS DE HELE BENDE IN ONZE HANDEN!

EVEN LATER...
TRAP ZO HARD ALS JE KUNT, ARCHIE!
WE MOETEN DIE LAFAARD ZIEN IN TE HALEN!

BUITEN DE STAD WERD DE ACHTERVOLGING VEEL MOEILIJKER
ALS DIE DRIE HIER VERDWAALD RAKEN, IS HET VOORGOED MET HEN GEDAAN!

TED EN KEN HADDEN NIET OP DE LUCHT GELET. DAAROM ZAGEN ZE NIET DAT AAN DE HORIZON EEN DONKERE ZUIL WAS VERSCHENEN: EEN WINDHOOS
EEN WINDHOOS! DIE KOMT MOOI VAN PAS!

De Luma's zijn geweldig...

Vervolg van bladzijde 3

,,Ja maar, vader," protesteerde Marc, ,,het nummer wordt er veel spannender door, veel beter. En we maken met het net toch nooit een fout? Zonder net kunnen we het ook wel."

,,Stop," riep Stendon, ,,jullie hebben nog steeds geen fout gemaakt, nee. Maar dat wil niet zeggen dat dat nooit zal gebeuren. En als het gebeurt en er is geen net, dan vallen jullie te pletter. Nee, geen sprake van. Jullie gaan niet meer wagen, omdat die Spanjaard dat gezegd heeft."

,,Maar. . ." begon Lucy.

,,Geen protesten." Stendons hand kwam met een dreun op tafel. ,,Ik wil het niet en daarmee uit."

Zwijgend zaten de drie Stendons even later aan tafel. Met een nors gezicht keek vader Stendon voor zich uit. Lucy en Marc waren teleurgesteld en aten weinig.

Bij de middagvoorstelling stond José Gomez bij de artiesteningang toen Marc en Lucy hun nummer gebracht hadden. Hij keek minachtend, doch zei niets.

's Avonds stond hij er weer. En de volgende middag en avond ook. Elke voorstelling keek hij toe en grinnikte medelijdend als de jeugdige acrobaten terugkwamen. ,,Durven jullie niet?" schenen zijn donkere ogen te vragen. ,,Zijn jullie te bang om zonder net te werken?"

Op zekere avond hield Marc het niet langer uit. Toen hij na hun nummer de Spanjaard weer zag staan, liep hij op hem af en schreeuwde driftig: ,,Grijns niet zo, Gomez. Dacht je dat we niet durven? Morgen moet je ook eens komen kijken. Dan is er geen net." Woedend liep hij weg, terwijl Gomez triomfantelijk grijnsde.

,,Nou, vooruit dan maar," zuchtte vader Stendon, toen Marc hem vertelde wat er voorgevallen was. ,,Jullie begrijpen zeker wel dat het die Spanjaard daar om te doen is geweest. Hij hoopt natuurlijk dat jullie verongelukken. Ik kan alleen maar zeggen dat jullie nog voorzichtiger dan anders moeten zijn."

Met verheffing van stem kondigde de directeur de volgende dag het nummer van de Luma's aan. ,,Hooggeacht publiek," zo schalde zijn stem door de tent, ,,vanavond zullen de jeugdige Luma's voor het eerst hun gevaarlijke toeren zonder vangnet uitvoeren. Ik vraag van u de grootste stilte."

Met angstige gezichten stonden de andere artiesten bij de artiesteningang te kijken toen Lucy en Marc hoog in de nok van het circus aan hun trapezes zwaaiden. Ferry Stendon hield de armleuningen van zijn rolstoel krampachtig vast. Onafgebroken staarde hij naar boven, waar zijn kinderen hun dodensprong zouden uitvoeren. Het klamme zweet stond in zijn handen, hij voelde dat hij over zijn hele lichaam trilde van de spanning.

Daar gingen ze. Marc suisde naar omhoog, liet zijn trapeze los, maakte zijn salto en greep de stang van de trapeze van Lucy. Het meisje greep met feilloze zekerheid Marcs enkels. Toen de Luma's op het platform stonden dreunde het applaus door de tent. Eén toeschouwer klapte niet, José Gomez. Hij mompelde een verwensing en sloop weg.

Stralend namen Lucy en Marc het applaus in ontvangst. Trots spraken ze in hun tent over het geweldige succes.

,,Nu is het zeker dat we door het Amerikaanse circus worden aangenomen," riep Lucy verheugd. ,,Ja," zei haar vader ,,dat denk ik ook wel."

Dagelijks werkten ze nu zonder net en alles ging goed. Lucy en Marc oefenden veel, namen geen enkel risico. Zij hielden zich aan de goede raad van vader Stendon die steeds weer zei: ,,Kinderen, verlies nooit de voorzichtigheid uit het oog, want één foutje betekent op zijn minst een paar gebroken ledematen."

,,Overmorgen komt mijn broer kijken," zei directeur King op zekere dag, ,,Maak je vooral niet zenuwachtig, hoor. Doe maar gewoon zoals anders, dan weet ik zeker dat hij jullie aanneemt. Jullie nummer is geweldig goed, beter dan ik ooit gezien heb, nietwaar, Ferry?"

,,Nou," zei deze. ,,Het nummer dat ik vroeger met mijn vrouw deed was zeker niet slecht, maar mijn kinderen doen het beter. Sensationeel is het goede woord."

,,Kom, papa," zei Lucy. ,,U was vroeger de beroemdste acrobaat, we hebben het van u." ,,Zo is het," viel Marc in, ,,als u ons niet getraind had, kwamen we nooit in dat beroemde circus."

Uiterlijk rustig, maar inwendig zenuwachtig zagen Marc en Lucy hun optreden die avond tegemoet. De Amerikaanse circusdirecteur was 's middags even in de wagen van de Stendons geweest en had lange tijd zitten praten met vader Stendon, die hij nog van vroeger kende. Marc en Lucy had hij zoveel mogelijk op hun gemak gesteld, wel wetend, dat zij zich een beetje onzeker voelden in gezelschap van de eigenaar van het grootste circus ter wereld. ,,Ik ben benieuwd," had hij bij het afscheid gezegd, ,,doe je best."

Nu was het bijna zover. Nog drie nummers, dan zouden Lucy en Marc aan de beurt komen.

José Gomez was aan zijn nummer bezig, rustig en zeker zoals altijd. Ook hij wist dat de Amerikaan bij de toeschouwers was. Vanzelfsprekend deed ook hij zijn uiterste best. Zijn nummer was als altijd bijzonder goed. Hij haalde ongelooflijke toeren uit op het slappe koord.

,,Hoe vind je hem?" vroeg directeur King aan zijn broer. ,,Heel goed," zei deze. ,,Ik wil hem wel in mijn programma hebben." ,,Dat kan ik me voorstellen," zei de directeur. Hij keek naar Gomez die zonder moeite zijn nummer afwerkte.

Plotseling stootte hij zijn broer aan. ,,Wat gaat Gomez nou doen?" fluisterde hij. ,,Zijn nummer is al af, maar hij gaat niet weg. Wat zou hij in de zin hebben?"

José Gomez dacht nu of nooit. Hij had zijn gewone stunts gedaan, maar besloot om de Amerikaan te imponeren door iets extra's te doen, een toer die hij al wekenlang repeteerde zonder dat iemand ervan af wist. Een gevaarlijke toer was het, waar hij eigenlijk zelf een beetje bang voor was.

,,Daar gaat hij dan," mompelde hij.

Daar komt het, dacht directeur King tegelijkertijd. Hij zag Gomez naar het midden van de strak gespannen draad lopen, even de juiste positie kiezen. Dan sprong Gomez op, maakte boven het touw een salto en kwam weer neer, precies op het koord.

,,Fantastisch," bromde de Amerikaanse directeur voor zich heen. Het publiek klapte als razend. Gomez knikte lachend.

Plotseling klonk er een gil vanuit de tribunes. Honderden mensen keken verschrikt naar de Spanjaard, die op het koord wankelend zijn evenwicht trachtte te behouden. Het lukte hem niet. Hij zwaaide met zijn armen en dan gebeurde wat ieder vreesde. Gomez viel. Met een doffe klap kwam hij in het zand terecht.

Stalknechten schoten toe. Zij namen de bewegingloze koorddanser op en droegen hem de piste uit. Een doodse stilte hing in de tent.

Toen gaf de directeur het orkest een seintje. ,,Doorspelen," gebaarde hij.

Het orkest zette een mars in. De show moest doorgaan. Directeur King liep naar de piste. ,,Hooggeacht publiek," zo sprak hij, ,,tot onze spijt heeft u getuige moeten zijn van een ongeval. Ik geloof niet dat het ernstig is. Zodra iets bekend is over de toestand van José Gomez zal ik het u laten weten. Wij gaan nu verder met het volgende nummer."

José Gomez lag in de wagen van de dokter. Zijn gezicht was bleek, zijn ogen waren gesloten. De dokter voelde zijn pols.

,,Hoe is het met hem, dokter?" vroeg een van de stalknechts, die de Spanjaard hadden weggedragen.

,,Hm," bromde de dokter, ,,moeilijk te zeggen. Zijn polsslag is zwak. Wacht, hij komt bij, geloof ik."

Gomez knipperde met zijn ogen. Hij mompelde wat. Dan schokte hij plotseling met zijn lichaam. ,,Waar zijn ze, ze mogen niet!" riep hij. ,,Pas op, anders val je!" Hij zwaaide met zijn armen.

,,Hij ijlt," zei de stalknecht.

,,Misschien," zei de dokter kort. Hij boog zich naar Gomez. ,,Wat bedoel je, José?" vroeg hij.

Gomez opende zijn ogen wijd. ,,Waar ben ik?" fluisterde hij. Dan zag hij de dokter en wist hij alles weer. Hij was gevallen aan het eind van zijn nummer.

,,Wie moet oppassen?" vroeg de dokter.

Gomez keek de dokter niet begrijpend aan. ,,De Luma's," riep hij toen. ,,De Luma's moeten oppassen. Laat ze niet optreden, dokter. Ze zullen verongelukken. Hun trapeze is kapot. Houd ze tegen, dokter, houd ze tegen." Hij hijgde zwaar. ,,Schiet op," schreeuwde hij tot de stalknecht. ,,Houd ze tegen."

,,En nu, dames en heren, zult u de jongste acrobaten ter wereld kunnen zien optreden. Ongelooflijk zijn hun toeren. Levensgevaarlijk is hun dodensprong. Ik vraag de grootst mogelijke stilte." De directeur kondigde de Luma's aan.

De muziek begon te roffelen.

Directeur King ging weer naast zijn broer zitten. ,,Let nu op," zei hij, ,,daar komen jouw nieuwe topartiesten."

Marc en Lucy klommen langs de touwladders naar boven. Op het platform wreven ze hun handen in met poeder om ze stroef te maken. ,,Daar gaat ie, Lucy," mompelde Marc. Hij greep zijn trapeze en zette zich schrap.

,,Stop, stop!" Hevig zwaaiend kwam de stalknecht de piste binnenhollen. ,,Kom terug!" gilde hij. ,,Laat die trapeze los!"

De muziek stopte plotseling. Lucy hield Marc aan zijn arm vast. Op het nippertje kon hij zich tegenhouden.

,,Wat betekent dat?" riep directeur King naar de stalknecht, die trillend op zijn benen midden in de piste stond.

,,Die trapeze is kapot," stootte hij eruit. ,,Gomez zei het zo juist. Hij zei dat het nummer niet door mocht gaan, anders zouden de Luma's verongelukken." Hij stond nog na te hijgen van het snelle lopen.

Marc en Lucy kwamen omlaag en liepen op het groepje toe, met een verwonderde uitdrukking in hun ogen. ,,Verongelukken?" vroeg Marc verbaasd, die de laatste woorden van de stalknecht had gehoord.

De directeur legde hem de zaak uit.

Marc klom meteen weer naar het platform. Hij pakte zijn trapeze. Zorgvuldig bekeek hij de trapeze aan alle kanten. Toen zag hij het. ,,Doorgezaagd!" siste hij. Hij gaf een flinke ruk. Met een kort knapje brak de draad. Marc werd doodsbleek. Met knikkende knieën kwam hij beneden.

,,Hij had gelijk," zei hij schor. ,,Als ik aan dat ding had gehangen zou ik gevallen zijn, acht meter diep."

De directeur klopte hem op zijn schouder. ,,Gaan jullie maar naar je wagen," zei hij. ,,Vanavond treden jullie niet meer op." Hij keerde zich naar het publiek, dat niet begreep wat er aan de hand was. ,,Dames en heren," zei directeur King, ,,het nummer van de Luma's zal niet door kunnen gaan wegens een fout in de trapeze. Wij gaan door met het programma. Degenen die morgen de hele voorstelling willen zien kunnen hun kaartje bij de kassa inwisselen."

Terwijl de muziek weer begon te spelen, liepen Lucy en Marc naar hun wagen. ,,Gomez!" siste Marc. ,,Hij wilde ons laten verongelukken. Het scheelde weinig."

Lucy trilde nog van de zenuwen. ,,O, Marc," huiverde ze. ,,Ik geloof dat ik nooit meer zal durven, na dit."

Ferry Stendon keek lange tijd voor zich uit, toen Marc hem alles had verteld. ,,Dat is goed afgelopen," zei hij tenslotte. ,,Gomez heeft zijn straf al gehad. Maar jullie treden nooit meer zonder net op." Hij zuchtte. ,,Kom, laten we gaan slapen, we zien morgen wel verder."

Directeur King kwam de volgende ochtend al vroeg in de wagen van de Stendons. Hij praatte lang met ze. ,,Daar zal mijn broer geen bezwaar tegen hebben," merkte hij op, toen Ferry Stendon zei dat Lucy en Marc alleen met vangnet zouden optreden. ,,José Gomez zal nooit meer optreden," zei hij toen. ,,Zijn beide benen zijn ernstig gewond en worden nooit meer helemaal beter. Hij ligt in het ziekenhuis. Hij heeft gevraagd of jullie hem willen komen bezoeken."

,,Nooit!" riep Marc uit. ,,Wat denkt hij wel. Eerst de trapeze kapot maken en dan nog naar ons vragen ook. Ik ga niet."

,,Kom, Marc," zei Ferry Stendon rustig. ,,Gomez heeft er erg veel spijt van, anders had hij die stalknecht niet gewaarschuwd. Jullie moeten geen kwaad met kwaad vergelden. Laten we maar gaan vanmiddag, dat zal hem veel goed doen."

,,Jullie moesten eens weten hoe het me spijt." José Gomez huilde bijna. Zoals hij, met beide benen in het gips, een verband om zijn hoofd, in het heldere ziekenhuisbed lag, leek hij helemaal niet meer op de jaloerse Gomez van enkele dagen geleden. Marc en Lucy hadden diep medelijden met hem, wetend dat hij nooit meer op het slappe koord zou staan.

Zij bleven lang bij de Spanjaard en ontdekten, dat ze eigenlijk heel goed met elkaar konden opschieten. Ze schrokken, toen de zuster kwam zeggen dat de patiënt rust moest hebben. ,,We komen gauw terug," beloofde Lucy bij het afscheid.

Diezelfde avond stonden ze weer in de nok van het circus. Onder hen hing het net. Het behoefde geen dienst te doen, want zonder fouten voerden de Luma's hun nummer uit.

De Amerikaanse directeur was enthousiast. ,,Kunnen jullie volgende week mee?" was het eerste dat hij vroeg, toen de Luma's hun nummer hadden beëindigd.

Lucy en Marc juichten. Vader Stendon knikte toestemmend.

Die hele week leefden Lucy en Marc als in een droom. Eindelijk was de vertrekdatum aangebroken.

Ze gingen met een vliegtuig. Ferry Stendon werd met een gelukkig gezicht het toestel ingedragen. Lucy en Marc zwaaiden nog een laatste maal naar de bekenden en toen verdwenen zij ook in het binnenste van het vliegtuig. ,,Naar Amerika!" lachte Lucy.

Zij waren nauwelijks in de plaats van bestemming aangekomen en Marc was nog druk bezig met zijn koffers uit te pakken, toen de piccolo van het hotel op de deur klopte.

,,Telegram voor de Luma's," zei hij.

Marc pakte het langwerpig formulier aan en maakte het open. Over zijn schouder las Lucy mee.

,,Beste Luma's," stond er. ,,Jullie zijn geweldig! Veel succes in het nieuwe circus. Tot ziens. José Gomez."

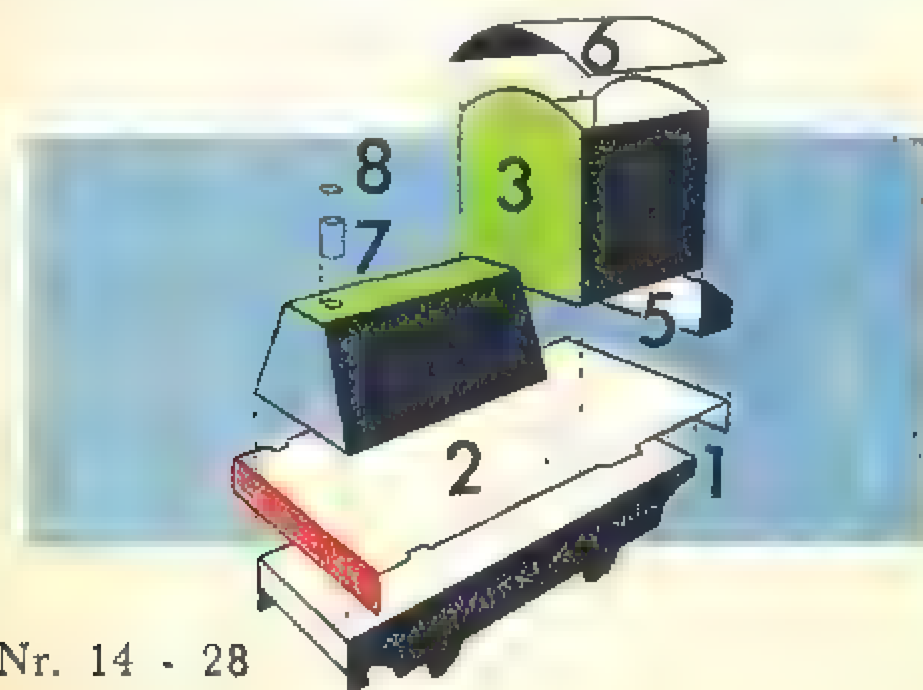

Zonder fouten hadden de Luma's hun nummer uitgevoerd.

We bouwen een „sik"...

Het woordje sik is een bijnaam, die spoorwegmensen aan een grappig klein locomotiefje hebben gegeven; de echte naam is dieselelektrische locomotief serie 400 en haar werk bestaat hoofdzakelijk uit het samenstellen van goederentreinen op het rangeerterrein.

Wanneer je gaat bouwen, moet je eerst de tekeningen op dun tekenpapier plakken en goed laten drogen. Dan knippen we deel 1 uit en kijken naar de kleine tekening onder aan de bladzijde. Hierop is duidelijk te zien hoe dit onderstel gevouwen en geplakt moet worden. De zij-, voor- en achterkanten naar beneden vouwen; de vier witte lipjes worden dan tegen de binnenkant geplakt.

Tekening 2, de voetplaat, is gemakkelijker te maken. Alleen de rode bufferbalken naar beneden vouwen en boven op het onderstel plakken. Denk erom dat het onderstel midden onder de voetplaat komt te zitten en *let op voor en achter*.

De cabine, tekening 3, vouwen en plakken we tot een vierkant hulsje, dat onder en boven open is. Op de voetplaat staat aangegeven waar je dit deel moet plakken. Van tekening 4 maken we een doosje. Dit wordt de motorkap. Aan de open kant zitten vier plakrandjes, waarmee dit gedeelte op de voetplaat vóór de cabine geplakt kan worden. De witte zijkant komt tegen de cabine. Tegen de achterkant wordt de batterijkist, tekening 5, geplakt. Tekening 6 is het dak van de cabine. Dit dak moet eerst een beetje bol gemaakt worden. Van tekening 7 maken we de uitlaat. Dit stukje wordt opgerold en met de twee plaklipjes op de motorkap geplakt. Tekening 8 dient om de uitlaat aan de bovenkant af te sluiten.

Degenen onder onze lezers die thuis al een echte modelspoorbaan hebben, kunnen dit modelletje als versiering gebruiken. Ze knippen dan de uitstekende wieldelen van tekening 1 af en plakken tussen de zijkanten een paar losse wielstellen van hun eigen merk speelgoedtrein. Het modelletje van deze sik is namelijk ook op schaal 1 : 88 getekend.

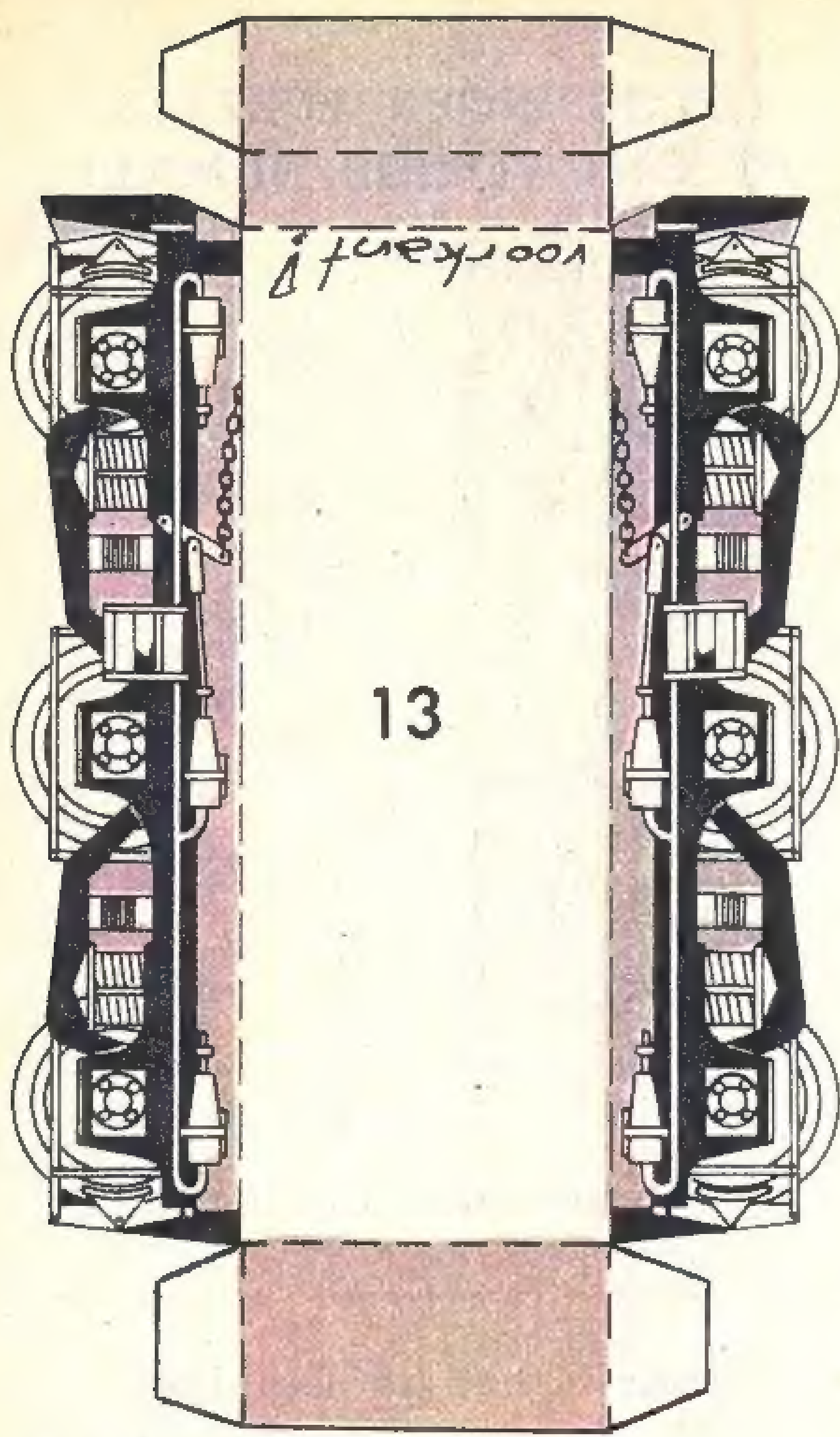
Nu komt de „1200" aan de beurt. Dit is een elektrische locomotief met beugels op het dak. Die beugels heten stroomafnemers. Van tekening 9 worden, na het uitknippen, alle stippellijntjes gevouwen. Dan de witte lippen 10 op de nummers 11 plakken. Voor- en achterkant komen op de plakrandjes 12 en vormen zo de neus.

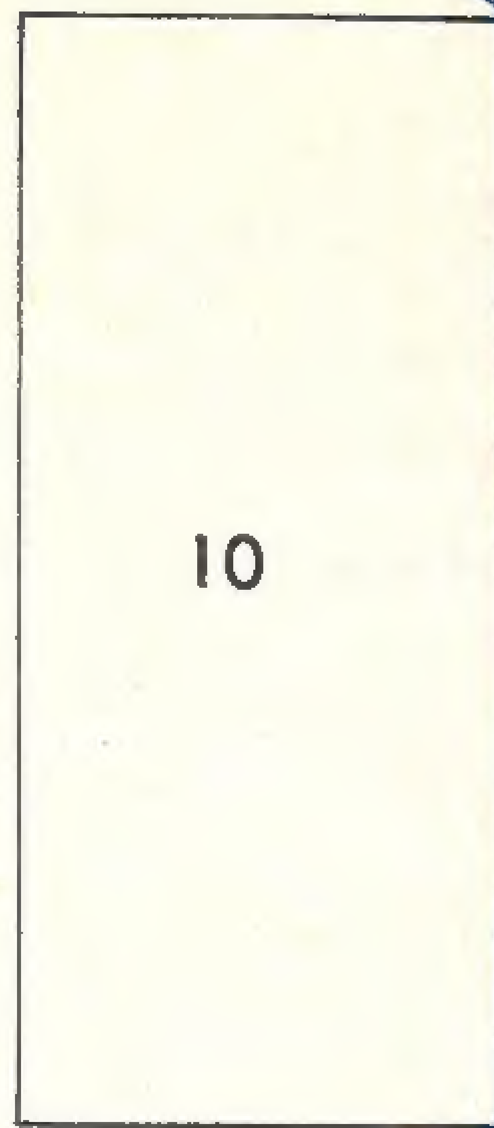
Van de draaistellen 13 maken we weer doosjes door de witte plaklipjes achter de zijkanten te kleven en bevestigen het geheel dan onder tegen de grote witte stroken 10. Denk eraan dat de zijde met het woordje „voorkant" onder de neus komt.

Ook van deze „1200" geldt dat hij getekend is op schaal 1 : 88. Een volgende keer gaan we een paar goederenwagens maken. S.

..en een „1200"

9

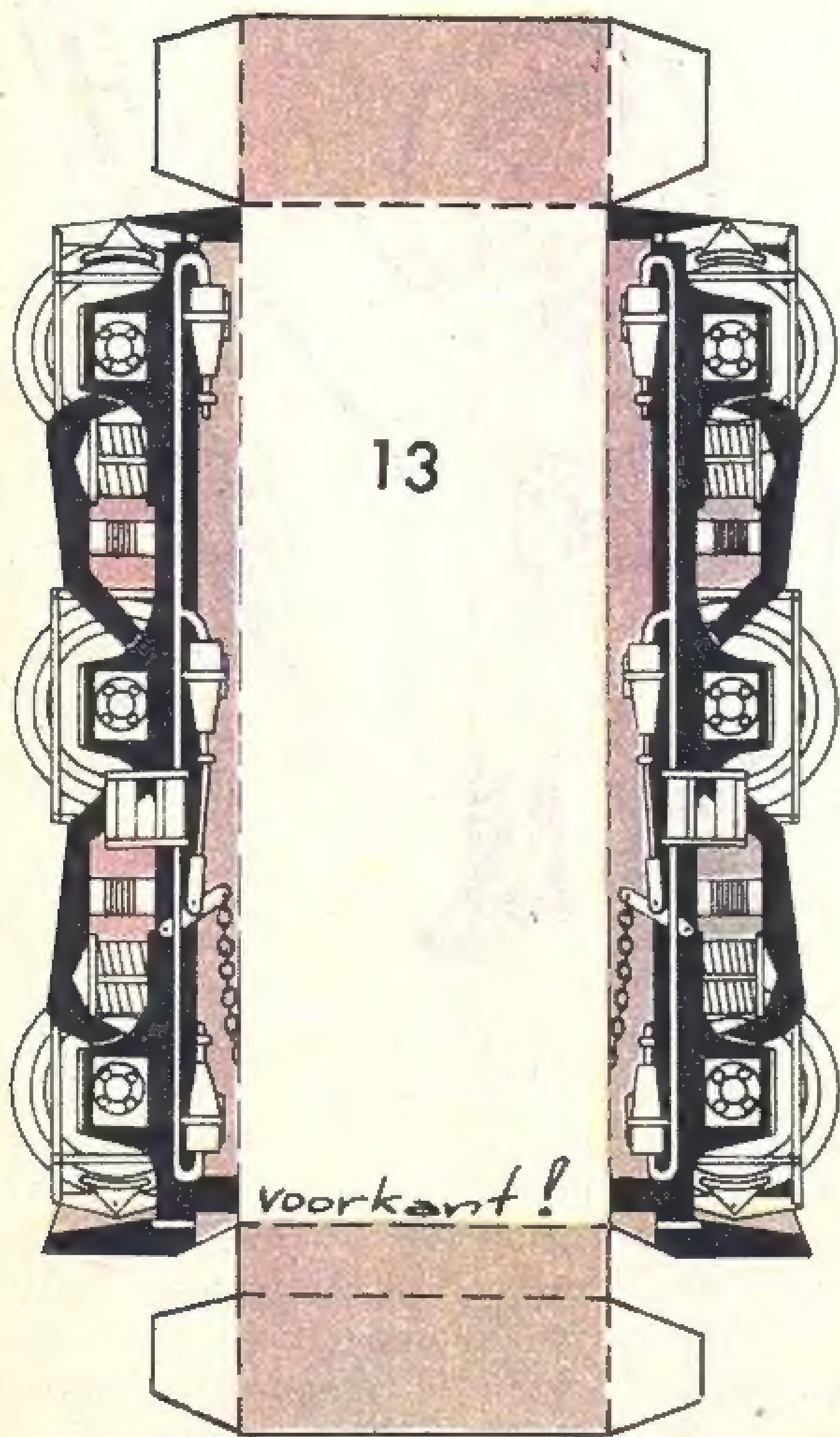

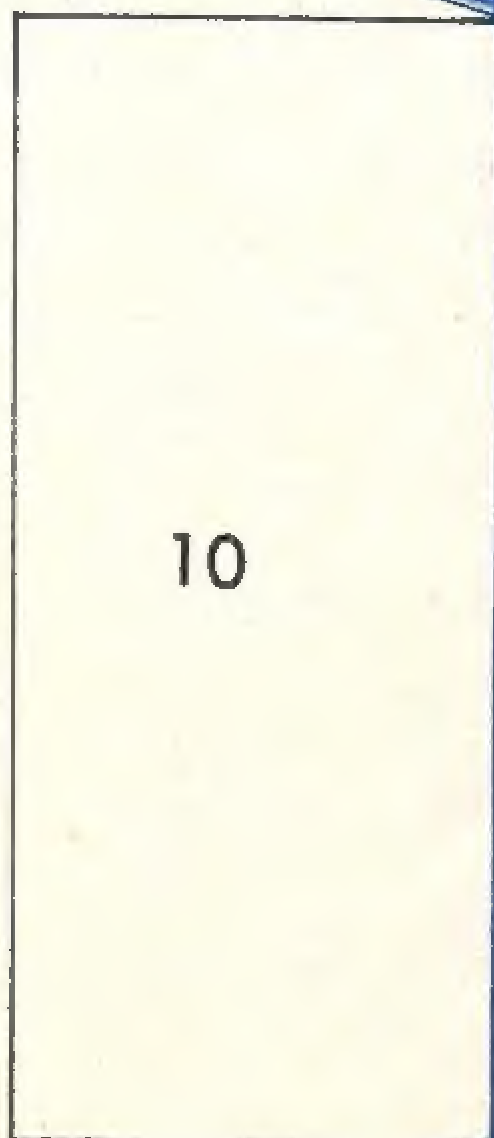

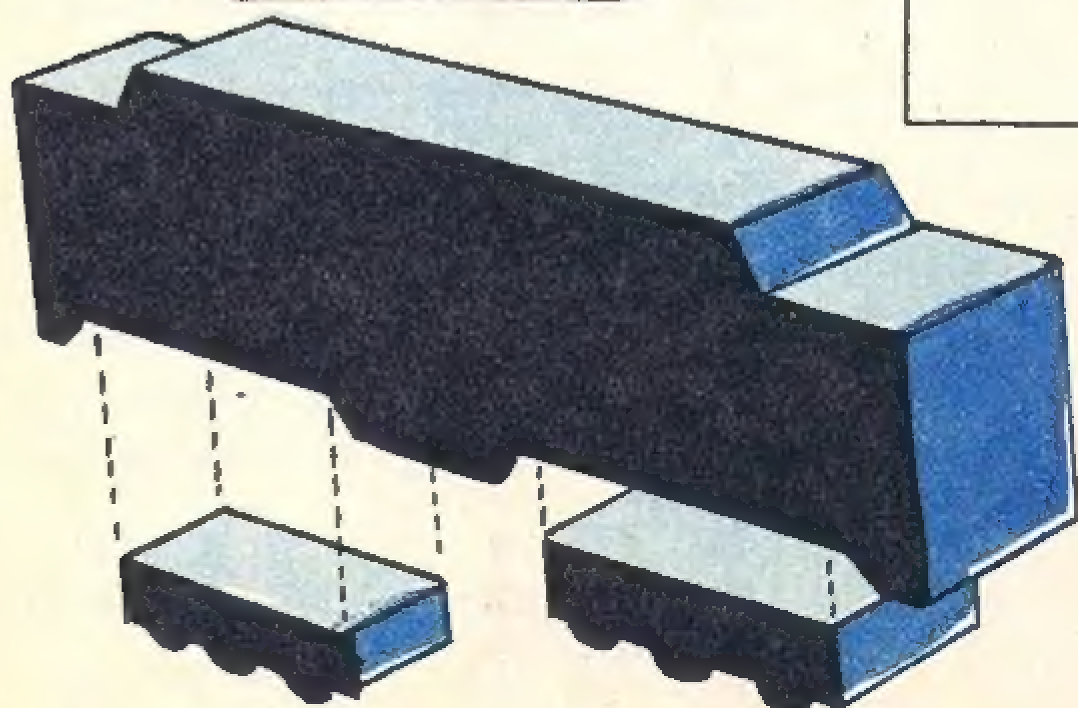
11

11

12

Uitslag van prijspuzzel nummer 16

De zin die in onze puzzelsom verborgen was, luidde:

Lang leve de Rebellenclub,

een uitroep, waarmee jullie het allemaal wel eens zullen zijn!

Er is weer een grote hoeveelheid goede oplossingen binnengekomen en na loting konden we de volgende vijftig inzenders als prijswinnaai · aanwijzen. Tegen degenen die deze keer niet tot de gelukkigen behoren, zeggen we: Wel bedankt voor jullie kaarten en. . . volgende keer beter!

De eerste prijs, een paar mooie rolschaatsen, gaat naar:

Wilbert Dijkers

Voermanstraat 41, Arnhem.

De andere prijzen zijn voor:

Tweede prijs, tafeltennisspel

Jan Slagter, Burgemeester Egginkstraat 26, Uffelte (Dr.).
Jan Achterhuis, Veerstraat 73, Wijhe (O.).
Bertjan Schaap, Kalf 36, Zaandam.
Ad van Leeuwen, Noordeindseweg 9, Berkel (Z.-H.).
A. Tillemans, Kruisstraat 28, Weert (L.).
Ronald Leppens, Ridderstraat 25, Sluis.
Olaf Schouten, Lindenlaan 1, Maasniel.
Mientje Damen, Eindsestraat 23 a, Dongen.
Joh. Bloem, F 414, Haye Hoek, Broek o/d Akkerwoude.
Truus Huitema, Gaastweg 546, St.-Nicolaasga (Fr.).
Ad Woutersen, Kromme Mijdrechtstraat 42², Amsterdam.
Frans Coers, Abrikozenstraat 79, Den Haag.

Derde prijs, vierkleurenpotlood

Peter Janssens, Raadhuisstraat 19, Grevenbicht (L.).
Keesje van Broekhoven, Antwerpsestraatweg 130, Bergen op Zoom.
Wim Scheele, Reuzenhoek C 3, Zaamslag.
Liesje Heikens, Markt 10, Breukelen.
Wim Buys, Nootweg 4, Nw.-Loosdrecht.
Sita Poeze, Buurt 74, Venhuizen.
Annie Naafs, Drielandweg 5, Overdinkel.
Wander de Boer, Robijntsjewei 22, Oostermeer.
Nico Staakweg, Inialoane 84, Garijp.
M. de Bruyne, Parklaan 71, St.-Niklaas-Waas, België.
Gerard Meyer, Kanonstraat 19, Utrecht.
Harry Lathouwers, Tapuitstraat 50 b, Rotterdam-21,

Vierde prijs, een boek

Frans Janssen, Geliskensdijkweg 42, Boekend (L.).
Ruby Hartsteen, Sanatorium Zonnegloren, Soest.
Egbert de Oude, Wiene E 12 c, Delden.
Adri de Kerf, Margretsedijk 43, Stoppeldijk (Zld.).
L. Willekes, Ooijstraat 40, Tiel.
Jan Bosch, Heiluststr. 86, Spekholzerheide (L.).
Klarie Sijl, Muilepoort 18, Gouda.
Dineke den Oudsten, Graafdijk 43, Lopik.
Joop Groeneveld, Onno van Erosumlaan 8, Middelstum (Gr.).
J. G. Dekker, Veentjesweg 20, Diever (Dr.).
Joop Minnaar, Nadorstweg 40, Middelburg.
J. de Haan, Kastanjelaan 3, Staphorst (O.).
Duco Foppema, d'Hondecoeterstr. 44, Leeuwarden.
Rudi van Tinteren, Nannostraat 19 hs, Amsterdam.
Henny Verkaart, Helmondselaan 51, Helmond.
Jannie Breedijk, Raadhuisstraat 20, Moerkapelle.
Eric Bor, Pr. Fred. Hendrikstr. 4, Castricum.
Koenie Mein, Stationsstraat 106, Scheemda.
Betty van Hilderson, de Judestraat 84, Knocke aan Zee, België.
Mariët van de Wijst, Wed 7, Rotterdam-24.
Thea van Donk, Paulus Potterstraat 331, Den Haag.
Albert van de Veen, Arie Salijstraat 14, Rotterdam-26.
Ferrij Ooms, Donkeren Begijnhof 5, Haarlem.
Cate Grundel, Deensestraat 91 a, Rotterdam.
Herman de Jong, Havikstraat 69 bis, Utrecht.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel
van Gerdie Nijhuis in Almelo

A		P	O	R		N
R	O	E		E	R	E
S	P	R	E	E	U	W
	E		N		I	
G	R	I	E	K	S	E
A	A	N		R	T	S
L		A	T	O		P

Verborgen woord
van Tiny Beelen, Horst (L.):

1	K	A	*L*	M
2	V	E	*E*	N
3	P	A	*P*	S
4	H	A	*R*	P
5	N	A	*A*	R

Het woord is: LEPRA

Waqr is het het koudst?

De koudste plek op onze aardbol is de stad Oimekon in Siberië. Daar is de laagste temperatuur gemeten, namelijk 78 graden Celsius onder nul. Aan de zuidpool is het meestal nog iets warmer; volgens Amerikaanse geleerden, die in het geofysisch jaar 1957 daar onderzoekingen hebben gedaan, kwam de temperatuur nooit lager dan 72 graden Celsius onder nul.

Wie schrijft onze zieken?

In ons wekelijkse ziekenhoekje vragen we deze keer jullie aandacht voor drie zieken:

Herman (14) en Freddy (13) Perlo, allebei in het sanatorium Dekkerswald (kamer 20) in Groesbeek;

Ada van Dussen (11), R. K. Ziekenhuis AP 3, Groningen. Ada spaart foto's van filmsterren.

De gouden kraag

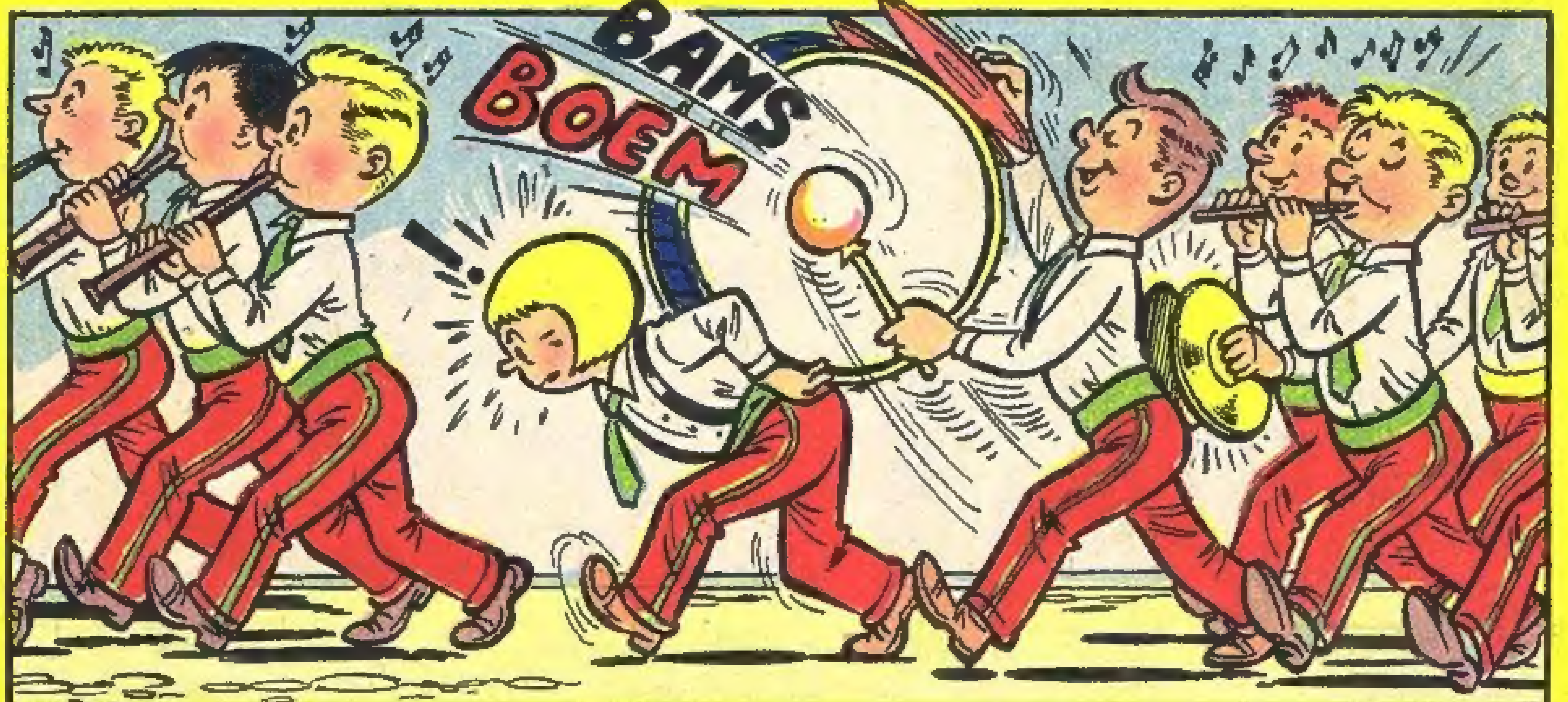

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 ct. per nummer. Losse nummers: 35 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.